

13de Aargang

1925

Misteltenen

Julemagasin for Danske i Amerika

Udgivet af Axel H. Andersen, Tyler, Minnesota

Juleklokker

Fortælling af EDV. EGEBERG
Tegninger af ALFRED SCHMIDT

GARTNER Momsen var lige bleven færdig med sin Middagsmad; han havde spist lidt tidlig, for at der kunde være Appetit til Julenadveren — det var nemlig Dagen til Juleaften —, og nu havde Momsen anbragt sig paa sin Chaiselongue med en Trøster under sit Hoved, et Tæppe om sine Ben og en Avis foran sig — Middagsøvnen kommer aldrig lifligere end undre Læsningen af en Avis.

Den første Spalte med de lokale Nyheder var han kommen helskindet igennem, han havde ikke saa meget som klippet med Øjnene; men den næste — det var Rigsdagsforhandling om Brændevinsskatten — truede med at gøre det af med ham. Momsen følte med Velbehag Søvn komme snigende ind mellem sig og Bladet. Der gik Taage mellem ham og Typerne, Tankerne slap Brændevinen og Hænderne Avisen, som gled ned paa Gulvet. Drømmenes Billedrække begyndte at glide gennem Hjernens Laterna-Magika; et Drivhus med Hyacinther var det første: Varmen, Duften, Farverne var der; der begyndte at komme Folk ind i Huset, det trak op til noget behageligt — da lød et Skrald, som en Sten paa Glastaget og en Rude, der knustes; Momsen fo'r ud for at se efter, hvem det kunde være — han rejste sig forvildet op i Chaiselonguen og saa sig om.

Der lød nogle klaprende Træskotrin udenfor paa Stenbroen: Aa! det var de Dreng, der løb og slog med den Laage. Han lagde sig ærgerlig ned og forsøgte at falde i Søvn igen. Han tog Avisen op fra Gulvet og klemte atter paa med Brændevinsskatten.

Denne Gang fik han sin Viden beriget med Folketingsmand S. Andersens Argumenter mod samme Skat. Saa slap han atter bort. Nu var han til en Begyndelse kommen op at køre med en af de gamle Holstensvogne ud ad Landevejen forbi hans Fødeby. Det var straalende Sommervej, Hestene løb i rask Trav mellem grønne Marker hen under Vejens Popler. Momsen lagde sig velbehageligt tilbage i Agestolen — da lød atter et Skrald, Hestene tog Magten fra Kusken, sprang til Siden, Vognen væltede, Momsen styrtede paa Hovedet i Grøften — han slog Øjnene op og begyndte at føle til sine Lemmer — da lød atter de forbistrede Træskoklap derude. „Det er dog forbandet —“

Momsen slog Tæppet til Side og sprang ud i Døren; men der var naturligvis ikke et Øje at se. Naboens Dreng havde gode Ben. De vare ikke længe om at komme gennem en Laage. Desuden havde Momsen nok været for længe om at finde sig til Rette efter Væltningen.

Da Momsen gik ind, spekulerede han paa, hvad der kunde gøres for at faa den Laage til at falde lidt mere lempeligt til, samtidig med, at han formulerede en skarp Tilrettevisning

til Drengene, naar han igen traf dem, og saa slog han sin Dør lidt kraftigt i som et Udraabstegn efter Tilrettevisningen.

Momsen lagde sig atter med sin Trøster, sit Tæppe og sin Avis; men denne Gang fik han ikke engang begyndt paa Brændevinsdebatten, før Laagen atter slog.

Momsen var lidt svær og over de halvtreds, men det var en Fornøjelse ved denne Lejlighed at se, hvor lidt Alderen endnu generede ham. Det tog ham næsten ingen Tid at komme ud gennem tre Døre, over en Stenbro, hen til Logen og, takket være hans Bevægelse, lykkedes det ham at faa fat i den sidste og mindste af Naboens fire Dreng, som denne Gang passerede Laagen i skarp Trav.

Momsen var kobberrød i Ansigtet og dirrende, som han stod der med sin Fangst — en otte Aars Dreng — mellem Hænderne. Hans store, haarede Hænder tog Synderen haardt om Armene bag fra og ruskede ham:

„Kan man dog ikke faa sin Middagsro for I Hvalpe! Hvad løber I her frem og tilbage for? I har ikke noget at gøre i min Have, det er ingen Alfarvej! Jeg skal tage min Stok og give jer noget bag paa, hvis I bliver ved med den Løben —“

Gartneren pustede som et Lokomotiv og blev ved at raabe ned i Nakken paa Drengen, der straks havde begyndt at græde. Han vendte sit Ansigt om mod den vrede Mand og klynkede:

„Hr. Momsen, jeg skal aldrig gøre det mere, naar jeg saa maa slippe denne Gang!“

Udtrykket i hans Ansigt tydede paa en saadan Sønderknuselse og Anger, at Momsen begyndte at stemme Tonen lidt ned. Han holdt i Grunden meget af denne lille Fyr, som ellers var saadan en sindig og alvorlig lille en, der aldrig vovede sig udenfor de artige Børns lige Landevej; det var jo lidt kedeligt, at han netop skulde faa fat i ham; havde det været Jens, som var med paa alle gale Streger, og som ogsaa i Sommertiden af og til blev antruffen i Gartnerhavens Frugttræer — Momsen var lige ved at slippe Synderen.

Da kom Naboens blege, smalle Ansigt til Syne i Døren lige over for. Det godmodige, velvillige, som ellers plejede at have fast Plads i hans Ansigt, var borte. Øjnene vare saa skarprandede, stikkende, overlegne; Munden sammenkneben, som om den tog Tilløb til at bide eller belavede sig paa nogle rigtig spidse Ord, og bag Øret ind under det tynde Haar stak en Pen, der syntes parat til at flyve over mod Gartneren.

Momsens Mod sank en lille Smule. Han havde ikke set det Ansigt før.

„Skal mine Børn straffes, Hr. Momsen“ — dette „Hr.“ satte straks Ild i Momsen igen, de sagde ellers ikke „Hr.“ til hinanden — „saa skal jeg nok selv gøre det! Hvad er der i Vejen? Hvad har Drengen gjort? De behøver blot at klage til mig, hvis Drengen har forset sig!“

Han talte roligt, men Stemmen dirrede lidt. Hans Haand laa paa Dørknaagen, og den rystede.

Momsen havde atter fuld Dampf oppe.

„Jeg vil have Middagsro, Hr. Holk“ — jo, han skulde nok give ham „Hr.“ et igen — „og det kan jeg ikke faa for Deres Dreng, som løber ud og ind og smækker med Laagen. Jeg vil ikke have den Løben, jeg vil have Ro i mit Hus og i min Have. Det er mig meget om at gøre at faa Ro, Hr. —“

Momsen klemte ogsaa sin Mund sammen og satte Haanden fast i Siden.

„De skal nok faa Ro, Hr. Momsen! Jeg skal holde mine Dreng derinde — Otto gaa ind —; der skal ingen af mine komme paa Deres Enemærker. Jeg mærker nok, der er visse pirrelige Folk, som skal behandles som raadne Æg for at man kan omgaa dem. Naa — vi kan jo sømme Laagen til!“

Momsen havde Munden aabnet til et rigtig kraftigt Gensvar. Hans store, ærlige Ansigt blussede og han begyndte at stamme; men saa trak Naboens blege Ansigt sig tilbage, og Døren derovre lukkedes.

Saa vendte Momsen sig knapt og gik ind. Han smed sig paa Chaiselonguen, saa den knagede i Fjedrene, og derpaa greb han atter Avisen.

Nu var han lysvaagen og følte ikke Spor af Trang til Søvn; men skønt hans Øjne fulgte Linie ned ad Spalterne, forstod han dog ikke et Muk af det, han læste. Han kom til Ende med hele Brændevinsdebatten og et Stykke ind i Udlandets Politik, men han erindrede ikke et Ord af det hele, saaledes kogte det i ham.

Naar Momsen nu havde lagt Avisen ganske rolig fra sig et Øjeblik og ganske stille hørt efter hvad Vinden derude talte om, idet den klemte sig ind mellem hans og Naboens Hus, saa kunde han maaske atter have faldet i Søvn ved sin Avis; men det hørte Momsen ikke efter. Vinden talte fornuftigt, formående, beroligende, den Slags Tale giver vrede Folk sjælden Agt paa. Den sagde noget om to gode, retsindige, halvgamle Mænd, som vare

komne i Klammeri med hinanden om saa godt som ingen Ting, og den formanede dem til at lade det være glemmt og ikke lade Solen gaa ned over deres Vrede, især paa en saa højhellig Aften som denne. Og den sagde endvidere noget om, at det kedeligste ved den Slags Forløbelse var just ikke det, at man ærgrede hinanden, men det at man bag efter altid fortrød det saa bitterligt og skammede sig for sig selv. Ja, den sagde en hel Del mere, og der er altid god Mening i det, Vinden siger, hvad enten den pusler sagte omkring Hushjørnet eller den dunderer mod Taget; thi den er en gammel, erfaren Fyr, der har set Slægterne fare hen og været Vidne til Sejr og Nederlag, baaret baade Jubel og Suk paa sine brede Vinger, haanet megen forløren Storhed og kølet mangen hidsig Mands hede Pande. Vinden er ikke saa gal at have til Raadgiver, men vrede Mænd ere jo som oftest døde. Momsen hørte i al Fald ikke efter. Han lod det koge, og da det blev ham for varmt paa Chaiselonguen, sprang han op og gik op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryggen.

Naboens Ord bleve ved at synge i hans Øren, de overdøvede Vinden og sang ham vildere og vildere.

At han ikke havde faaet Lejlighed til at give rigtig igen! Harmeligt! Men han skulde nok faa Lejlighed til det. Næste Gang, naar de mødtes, var det hans Tur. Saa skulde han ordentlig bruge sig!

Momsen standsede, satte Hænderne i Siden og kneb Munden sammen. Han saa Naboen foran sig.

Hvad han dog var for en ussel Vante! Hvor lidt Aandsnærvarelse han dog var i Besiddelse af! Saaledes at lade sig behandle uden at give ordentlig igen.

Pirrelige Personer! Raadne Æg!

Var han — Momsen — pirrelig! Han stormede op og ned ad Gulvet og forsikrede sig selv, at han var det taalmodigste Menneske under Solen. Havde han ikke ladet sig drille af de Knægte tre Gange, inden han greb til?

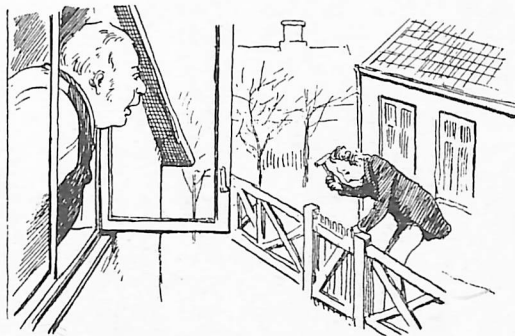
Han pirrelig! Nej, der var nok andre, som vare pirrelige og ikke kunde taale, at nogen rørte ved deres kære Børn. Momsen fik netop Tid til at gøre en lille Afstikker til Siden og slaa fast, at Folk med Børn var langt ufornuftigere end andre. Naboen var højst ufornuftig paa det Punkt, og det vilde sikkert komme til at svide til Børnene, naar de en Gang kom ud i Verden. Momsen følte med sig selv, at hvis han havde haft Børn, vilde han opdrage dem paa en ganske anderledes fornuftig Maade.

Og hvad havde han egentlig sagt til Drengen, som var til at blive vred over? Han havde jo blot truet med et Rap af sin Stok, noget, som han selvfølgelig aldrig vilde gjort Alvor af; det maatte Naboen da ogsaa kende ham godt nok til. Nej, Drengene vare saamænd slupne alt for billigt. Mon Naboen egentlig vilde ladet det blive derved, om fremmede Drengene havde forstyrret hans Middagssovn? Momsen tvivlede om det.

Og saa det raadne Æg! Det var dog en uforskammet Lignelse. Et saadant Udtryk vilde Momsen aldrig nedlade sig til at bruge, og saa vilde Naboen endda give sig ud for den overlegne, den dannede! Det var egentlig det, der ærgrede ham mest, at den anden havde talt i denne overlegne, afvisende Tone, saadan som man taler til en Sjøver, en fuld Mand. Der var noget af et Spark i det Tonefald, hvormed han sagde Ordet „Personer”. Men han skulde vise ham for Eftertiden, at han ikke ansaa dette at være Toldembedsmand for

at være noget saa taarnhøjt — Herregud, om man ogsaa var af lidt fin Familie og var Søn af en Provst, det berettigede ham da ikke til at være hoven. Ja, han havde i Dag været hoven, voldsom overlegen overfor ham — Gartneren —, der stammede fra Bønder og ikke havde nogen som helst Eksamen, men som til Gengæld havde arbejdet sig op ved egen Hjælp til en meget velstaaende Mand, medens den anden, trods sin fine Familie, sine Forbindelser, sine Fornemmelser var fattig som en Kirkerotte — naa, naa, Momsen, ingen Vigtighed, vil du til at gøre dig til af dine Penge, indvendte den bedre Momsen; men det blev ikke rigtig hørt, thi den vrede Momsen foresatte sig ikke at lade sig gaa paa. Han skulde for Eftertiden holde Hovedet højt og se tvers igennem Naboen med al hans Overlegenhed og Fornemhed.

Naar det i Dag endda var første Gang, han havde mærket Storheden derovre fra, men han havde mange Gange tidligere mærket den — den simplere Momsen rodede op i sin Hukommelse og fandt en hel Del frem —, som nu allerede den Gang, da de handlede om Jorden, som Momsen havde solgt Naboen; havde han ikke behandlet ham som Bonden, den fedtede Bonde, der var saa overdreven forsigtig og ængstelig i Handel. Eller den Gang, da der skulde stemmes til Byraadet og Holk gik til Højre og Momsen til Venstre, eller den Gang — ja, der dukkede saa mange gamle Ting op, som fyrede op under Gartnerens Vrede.

Han standsede pludselig. Hvad var det? En Banken derude; skulde det være Drengene igen? Nej, det var ikke Støj af Fødder, det lød nærmest som Hammerslag. Han løb hurtigt op ad Loftstrappen over Loftet hen til Gavlvinduet, som vendte ud mod Hegnet. Nej, det var dog — Momsen rystede af Arrigskab: Naboen stod dernede og sømmede Laagen til inde fra sin Side. Hvor det ærgrede ham! Ikke at han sømmede til, for det havde Momsen jo ogsaa tænkt paa at gøre, men at det var Naboen, der gjorde det, og ikke ham selv. Han var fuldstændig ude af sig selv, da han gik ned ad Trappen. Han skulde dog vise, at han ogsaa havde tænkt alvorligt paa at sætte Skel. Han kunde ogsaa slaa Søm i.

Momsen gik sporenstregs ned, tog Hammer og Søm og gik ud til Laagen, og saa slog han Søm i med unødvendig Spektakel. Af og til slog han skævt, saa Sømmet bøjede sig — han var jo ikke rigtig rolig paa Haanden —, saa bøjede han det helt over og tog et nyt. Af og til tænkte han sig Naboens Fingre mellem Hammer og Træ og slog rigtig bravt til; men saa kom ogsaa straks den bedre Momsen og gjorde Indsigelse: Fy! Anders! Du er da intet vildt Dyr, men et Menneske! Skam dig!

Og Momsen skammede sig, men han blev dog ved at drive Søm i, saa længe der var Plads til et.

Den Laage lod sig ikke aabne i Hast igen.

Da Momsen gik ind, fik Vinden Held til at spørge ham, om han nu havde tænkt over, at hvert Søm, han her havde slaaet i, vilde det maaske tage lang Tid at faa lirket ud igen.

Momsen forstod godt Vindens Mening, men han slog det hen med et Kast med Hovedet og svarede den paatrængende Vind, at det kom ikke den ved, hvad han tog isg for. Desuden skulde Laagen heller ikke lukkes op igen.

Men da saa den bedre Momsen begyndte at slutte sig til Vinden og minde ham om, at der egentlig var foregaaet saa meget behageligt, som Momsen havde været med til, derovre paa den anden Side Hegnet, saa blev den stædige Momsen gnaven og forlangte Respekt for sin retfærdige Vrede.

Du har Ret i det væsentlige, Anders Momsen. De derovre paa Nabosiden skal ikke have Lov til at byde dig alt muligt paa Grundlag af gamle Velgerninger. Punktum. Stop dig nu en Pibe, Anders, og tag den med Ro. Du har blot at glemme, at der er nogen ovre paa den anden Side af Laagen.

Momsen tog en Pibe ned fra Brædtet og begyndte at stoppe, langsomt og sindigt! Nu var Skellet sat, nu kunde han røge sin Pibe og sove sin Middagssovn i Ro. Færdig!

Momsen var tilfreds med sig selv.

Han tog Spidsen i Munden og skulde til at tænde, men saa skiltes Spidsen og den øvrige Pibe ad. Saa for Pokker! Han satte det sammen, men det vilde ikke holde. Han tog den atter af og skruede løs igen. Saa! Der gik Skrugangerne over! Saadan noget Skidt! Den Pibedrejer, som havde lavet det, skulde han dog — Han hængte Piben op, tog en anden og begyndte at stoppe.

Hurtigere og hurtigere! Han borede Fingeren fastere og fastere ned i Hovedet, medens han saa ud mod den graa Decemberhimmel — saadan en hoven Karl — saadan en — Han formede de blodigste Fornemmelser mod Tolderen. Han skulde sandelig vide at — saadan en — Rolig, Anders, rolig! Du lader bare som ingen Ting. Han er Luft for dig — Luft!

Momsen tændte Piben og gik op og ned ad Gulvet. Men Gangen tog til i Hurtighed og han pustede Røg som et Lokomotiv — Nej, om det saa var Børnene derovre — navnlig Drengene —, saa havde de noget af dette overseende, distancerende, forbandede noget, som Momsen saa ofte havde mærket hos Holk — ja, Fruen havde endogsaa noget over sig af det samme — det havde han aldrig lagt Mærke til før, men nu saa han det tydeligt — Værelset stod i Taage.

Nej, det blev for varmt herinde, han maatte ud og svalde sig.

„Mutter, jeg gaar en Tur,” raabte han ind til sin Kone. Saa tog han sin Overfrakke paa og gik.

Han gik ned ad Gaden.

Der var en Masse Folk ude, en Renden ud og ind af Butikker, en Klingren med Klokker, en Ønsken „glædelig Jul.”

Det afledede Momsens Tanker noget, og den kolde Luft svalde hans hede Hoved.

Han drejede om i en af Sidegaderne. Der var Drengeslagsmaal ved et Hushjørne; to Fyre behandlede hinanden ret hensynsløst med Fodspark, Slåg i Ansigtet, hundsk som Dreng kan det. En stor Flok Kammerater var Tilskuere. Da Momsen kom til, var Sejren ved at hælde til den ene Side. Den første — en opløben Knægt med et blegt Rudeansigt og noget lyst Haar — havde faaet den anden under sig. Han laa paa Ryggen af ham og tvang hans Ansigt ned mod Brostenene med smaa

Stød. Den anden skreg og sparkede. En Del af Tilskuerne æggede, kun et Par Stykker var ved at optræde mæglende.

Momsen gik hen, slog sin kraftige Gartner-næve i Nakken paa den store og rejste ham paa Benene, som man rejser et Neg, der er blæst om, saa den anden kunde komme op. Og medens de to Kæmper betragtede hinanden med iltre Blikke og stod rede til at fare løs igen, holdt han et lille Forhør.

„Hvad slaas I to om?”

„Vi spillede Klink, og saa faldt mit Klink-staal saadan, at det rørte ved hans,” sagde den lille.

„Nej, det rørte ikke,” faldt den store ind og gjorde et Trin fremad.

„Jo, det var netop det, det gjorde! Det saa du da?” appellerede den lille til en rødhaaret Fyr med altfor korte Benklæder og to umage Træsko.

„Jo, det rørte,” sagde Tillidsmanden.

„Nej det gjorde ikke,” vidnede en tre-fire Stykker i Kor. „Han skal kun betale en „Enert”!”

„Hvis det rører, hvad skal han saa betale? spurgte Momsen.

„En „Toert”!”

„Og for den Knaps Skyld slaas I som to Dyr. Skam jer noget! Saadan et Par store Drengene ----”

Momsen vilde sagt en hel Del mere, men han brød, til Drengenes store Forbavselse, pludselig af og gik.

Længere henne i Gaden gik han ind paa en Barberstue. Der var fuldt af Folk, som skulde pudses op til Højtiden, de gamle til Kirken og Julebesøgene, de unge til Julerejsen. Alle havde de noget af Julen ved sig, lidt af Festdragten paa. Der var saa mange glade Glimt i Øjnene, saa megen fornøjelig Travlhed over deres Bevægelser, en Masse redelig Stræben efter at blive færdig til Festen, især hos de yngste med det usynlige Skæg og det tætte Haar, som Tiden og Sorgerne endnu ikke havde plukket tyndt.

Momsen kom til at tænke paa den Tid, da ogsaa han var saadan ungdommelig juleglad over Udsigten til Julens store Kræmmerhus Godter: Hjemrejse, Fader, Moder, Søskende, Julegilder, Dans, „hende” — da han ogsaa lod det Sted, hvor Skægget skulde sidde, skrabe til Festen og kunde trykke den ganske Verden til sit Bryst af bare Juleglæde.

Da bar han ikke Nag til et eneste Menneske, men havde saa let ved at se det gode alle Vegne. Der steg et Suk op fra hans brede Bryst. Han blev pludselig saa tung, saa misfornøjet med sig selv, midt imellem alle de glade Juleansigter. Han begyndte at spørge sig selv, saadan i ren Almindelighed, om der var mere tilbage af den gamle Momsen end dette Suk.

Men Uroen herinde og derude tog atter hans Tanker fangen, og han lod med et Suk Spørgsmaalet ligge. Han saa sig om, og da kom det ham for, at Ansigterne havde faaet en Skygge over sig, noget tungt december-agtigt; men det var jo ogsaa begyndt at skumre.

Han greb en Avis, der laa paa Bordet.

Det var en af dem, der gør i Ulykker og Skandaler — Ægteskabs- og andre. Han løb et Par Spalter igennem — der var ikke andet end den bare Elendighed. De kunde da ogsaa gerne byde en lille Smule Forandring paa Kosten nu til Jul, tænkte Momsen. Folk, som læser dette Blad, burde da ogsaa en Gang imellem høre noget om, at den Rendesten, Bladet laa og rodede i, dog ikke var den hele Verden,

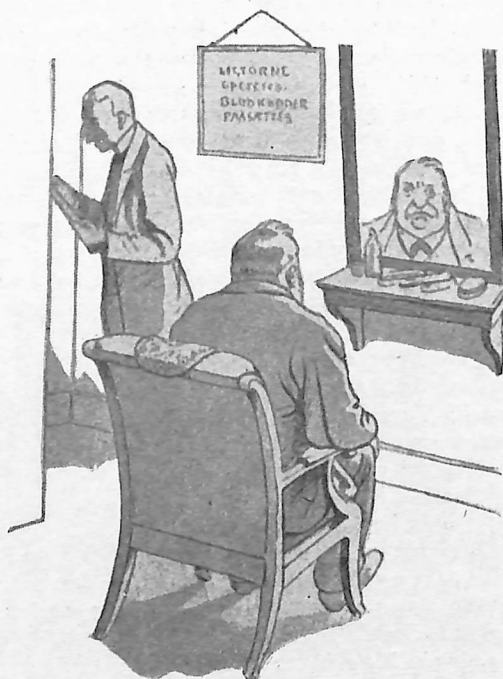
men at der fandtes Steder, hvor man ikke behøvede at folde Benklæderne op og holde sig for Næsen.

Han lod Øjnene blive ved at løbe tankeløst ned ad Siden. Der var et lille Stykke, han læste om igen, og Tankerne kaldtes tilbage til Bladets Indhold. Der stod noget om en Kone i København, ude paa Nørrebro; hun var kommen op at skændes med en anden Kone og derved kommen i et saadant Raseri, at hun sprang op i et Vindue og styrtede sig derfra ud paa Gaden — det var fra fjerde Sal. „Konen slog sig naturligvis ihjel paa Stedet,” føjede Bladet lakonisk til.

Momsens Tanker tog igen Retning mod ham selv. Skændsmaalet med Naboen, der endnu gik med svage Dønminger i ham, blev atter helt nærværende, men paa en anden Maade end før. Saa vidt kunde det altsaa gaa i Arrigskab og Hidsighed. Han tænkte med Blusel paa sine kannibalske Lyster over for Naboens Fingre. Han korsede sig dog ved at stille sig Side om Side med Konen fra Nørrebro. Den ringere Momsen gjorde et Forsøg paa at sætte Konens Motiver til Springet ned i en lavere Klasse: Det var naturligvis Smaaating, de vare komne i Klammeri om. En Kone, som boede paa en fjerde Sal paa Nørrebro, maatte naturligvis være en tarvelig Madame. De var sandsynligvis raget i Spektakel paa et Gangspørgsmaal, et Vadskehusspørgsmaal, et Børnespørgsmaal ---- Momsen Nr. 2 havde ikke denne Gang været heldig med sit Forsvar; thi ved dette sidste Ord kastede Momsen Nr. 1 Avisen fra sig og var lige ved at springe op. Et Børnespørgsmaal! — det var jo ogsaa et saadant, han og Naboen kom paa Kant over. Momsen tilbageviste Haandsrækningen. „Ganske vist,” trøstede den anden, „det var et Børnespørgsmaal — oprindeligt; men det er jo ikke det, der nu harmer dig, det er det, der laa bag din Nabos Ord: Hovenheden, Standsvigtigheden, Aandshovmodet; der er noget idealt i din Protest, Momsen, du kæmper sammen med mange andre for at afkaste et Aag ----

Vrøvl, Momsen! knurrede det inden i ham, og det var med udelt Uvilje han betragtede sit eget Ansigt i Spejlet lige overfor. Og mens Barberen tog ham ved Næsen og skrabadet ham under den, sagde han til sig selv: „Vil du virkelig lege Skjul med dig selv, gamle Dumrian? Skam dig, Farisæer, som du er!

Han følte Trang til at spytte ind i Spejlet.

Der gik et ungt, glad Menneske ud af Stuen og bød Farvel til Momsen. „Hils de gamle, Andersen!” raabte Momsen efter ham. Han kendte Hjemmet og vidste, det var et godt og kærligt Sted. Det var, som om han med det samme sendte en Hilsen til sit eget Barndomshjem, der ikke var mere.

Og saa kom Tanken om Aarene, der vare gaaede hen over hans Hoved, Aarene, i hvilke han var blevet en anden gennem Livets Modgang, Livets Arbejde og — Livets megen Arrighed og Hidsighed. Ja — den Hidsighed, det havde været hans Livs Ulykke. Hvor megen Kraft, hvor megen Tid havde den ikke ødet ham; hvor mange Timer havde den ikke forbitret ham, hvor mange Mennesker havde den ikke stødt bort fra ham!

Blev han da aldrig klogere?

Han slog sine Øjne ned for sit Billede inde i Spejlet.

Da han kom udenfor, begyndte Klokkerne at kime. Der er noget eget ved denne Julekimen; den banker paa Hjertedøren mere indtrængende med sine smaa, hurtige Slag, end Søndagsringningen. Det er, som iltre Barnehænder førte Knebelen. Der er ogsaa saa mange smaa Barneminder, der trænger paa og vil ind, kime sig ind. Der kom noget op i Momsen, der lignede en mild Aftenhimmel med Fred og Forsoning; thi Momsens Hjerte var ikke af dem, hvis Dør kunde være stængt ret længe ad Gangen.

Og Klangen blev ved at følge ham ned ad Gaderne.

Luften, som hidtil havde været graa og næsten stille, var bleven urolig. I de højere Lag drev Skyerne hurtigt over Himlen; de kom vældende op fra Vest i tykke, sorte Bunker. Der kom en vældig en, som en uhyre Dyne, dækkende Himlen langt ude. Nu var den oppe over Hovedet. Den føltes ligefrem som et Tryk paa Sindet, som en Dæmper paa Klokkeklengen. Nu gled den ned mod Øst, og kun en lille, klar Strime mindede om, at Himlen var bag ved. Saa kom en ny jagende, som en Jagthund i Hælene paa den anden, og bag den nok en, alle smudsende den lyse Himmel til, bringende Uro i Sindet.

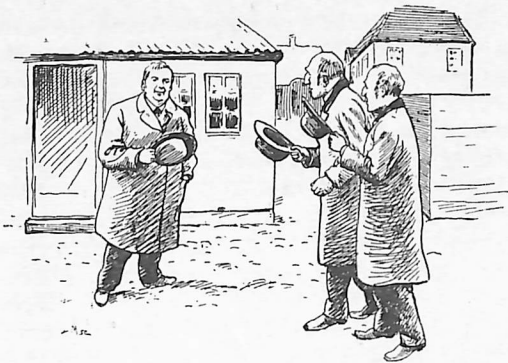
Mon den vil blive fejjet ren inden Højtiden, tænkte Momsen, som gik og saa mod Himlen — han var som Gartner saa vant til at spejle derop. Den raadede jo for, om hans Aar blev godt.

Han var saa vant til at læse Skriften deroppe paa den store Tavle. Den Vind og de Skyer gav det Vejr, den Solopgang gav de Løfter og den Solnedgang varslede det — Momsen kendte den ud og ind som sin egen Hustrus Ansigt. Den var saa ofte bestemmende for hans Humør, den satte tidt Musik til hans Tanker.

Saa gjorde hans Tanker et Spring, og han spurgte sig selv: Vil din Himmel blive fejjet ren, Anders? Vil der stige Engle ned til dig? Er dit Sind ikke for Øjeblikket som Himlen deroppe? Tumler ikke det mørke derinde, jagede ikke fornys vrede Tanker, hævnerrige Forestillinger af Sted efter hinanden, saa der var ikke Spor at se af den Himmel, der bør være Baggrunden i ethvert godt Menneskes Sind?

Momsen havde sine Øjne saa ufravendt mod Himlen og sine Tanker saa udelukkende ved sin egen Daarlighed, at han skvat op ved at høre et „Goddag og glædelig Fest” lige ved Siden af sig.

Det var Brødrene Storm, der hilste paa ham.

De havde hinanden under Armen og saa paa hinanden som gode og kærlige Brødre skal se paa hinanden, ikke blot i Julen, men gennem hele Livet. Og de to Brødre havde dog i mange Aar ikke set paa hinanden. De var en Gang som yngre, hidsige Folk skiltes ad paa et Arvespørgsmaal. De kom ikke sammen i mange Aar, deres Koner og Børn tvang de til at føle Vrede mod hinanden; der blev tændt Had i Øjnene, lagt Galde i Ordene, ja, de søgte endog at skade hinanden i Næringen — de vare Snedkere begge to. Der havde været Skyer, jagende sorte Skyer, fulde af Storm og Uvej, paa de to Brødres Himmel — og nu gik de her med hinanden under Armen.

Momsen tog sin Hat dybt af for dem.

Han saa ikke mere op til de jagende Skyer, og det var som om noget begyndte at komme til Ro inde i ham selv. Hidsighedens skarpkammede, skumbræmmede Bølger vare ved at lægge sig i ham.

Han sagtnede sin Gang, tog Stokken, som han før havde stødt saa haardt i Brostenene og fægtede med i Luften, under Armen.

Og nu var det ogsaa, som om han fik Ro til at høre rigtig efter Klokkeklengen. Den fik Lov at sænke sig stille i hans Bryst og kalde frem alle de Ideforbindelser, Julekimen har i sit Følge.

Hvor de lød kønt sammen de tre Klokker, stemte i Treklang. Hans Tanker førtes hen til Julesangen i Kirken, Barnestemmer og Mandstemmer mellem hinanden, glade Bryllupstog paa skønne Sommerdage, Familien Storm, Haand i Haand — paa saa meget andet, der smles i en god og glad Tanke.

„Goddag og glædelig Fest, Hr. Momsen!” var der atter nogen, der sagde. Det var en lille, fattig Tøs, som om Sommeren lugede i Momsens Have. Hun jollede forbi ham i et Par græsselig skæve Sko og med ikke ganske rent Ansigt. Hun løb med en stor Mælkespand, der gjorde hende ganske skæv i Kroppen; men hun havde tilsyneladende fuld Jule-damp oppe, og hendes lille Ansigt lyste i Forventning om det, som forestod.

„Hvad har hun egentlig at være glad til?” tænkte Momsen. „Fattigt Hjem! Det højeste, man der i Aften driver det til, er maaske Kanel paa og Smør i Grøden. Der skal ikke meget til at skabe Fest og Lykke i et nøjsomt Barne-sind. Og du” — her vendte Momsen sig mod sig selv — „du har Livets Goder i rigt Maal, en god Forretning, en god Hustru og meget andet, og du har gaaet omkring med et Ansigt, der sitrede af Hidsighed over en Bagatel. Skam dig, Momsen!”

Han kaldte den lille hen til sig og gav hende en Krone.

Da han kom hjem, gik han, efter gammel Vane, et Sving ned i Haven. Han standsede ved det store Rosenbed. Roserne vare hans Kæledægger, og hele Byen kendte dem. Nu stod de indpakkede i deres lune Fodposer, de store Gødningshobe, og stak forsigtigt de tor-

nede Stammer op i Vinterluften, grønne i Barken og i stort Velvære. Han tog sin Lomme-kniv op og skar en enkelt lidt kortere, forsigtigt, som om han opererede i Ligtorne eller en nedgroet Negl. Saa stod han et Øjeblik og saa hen for sig, medens Sommertanker gik igennem ham med milde Vinde, varm Sol og duf-tende Roser.

Han elskede denne Have med deres Hundre-der, ja Tusinder af Planteliv, hvis Vækst han fulgte med en Faders Øje; han havde jo heller ikke andre Børn. Ja — denne Have, det var hans Barneskammer, her havde han sine bedste Timer. Her lærte han at se stolt paa alt, hvad der var kraftig Grøde i, her lærte han Med-lidenhed af de syge smaa Planter, som trængte til særlig Røgt og Pleje. I denne Have lærte han at forstaa Forældres ubegribelige Kærlig-hed til deres Børn — Der lød Barnestemmer inde fra Naboenes Lysthus, som laa lige op til Hegnet.

Lysthuset! Det bragte ham i Minde saa mangen hyggelig Sommeraften derovre med Pibe og Toddy. Naboen kunde være saa hyggelig fuld af Smaa historier og Skæmt. Og denne Mand havde han sendt de mest hade-fulde Tanker i Dag!

Han droges af Børnestemmerne hen mod Lysthuset. Det var Naboenes to mindste Smaa-piger, to søde Unger, som han saa tidt fik sig en Sludder med over Hegnet, og som han lige saa tidt løftede over det ind til sig.

De smaa sad ved Bordet og syslede med deres Dukker. Den, Elise sad og klædte paa, havde han selv givet hende i Julegave i Fjor.

„Min trænger voldsomt til et nyt Skørt,” sagde hun.

„Og min skal have en ny Arm. Anders slog Haanden af den i Søndags, da han tog den fra mig og kastede den om i Skarnkas-sen!”

Momsen mærkede sig disse Mangler og tænkte paa baade Arme og Skørt til de smaa. Men saa kom han i Tanker om, at han jo var forvist til denne Side af Hegnet, og at Laagen var sømmet. Hans Hoved sank ned paa Bry-stet, og han vendte sig om for at gaa.

Men saa sagde Elise: „Tror du, vi kommer ind til Momsens i Jul?”

„Nej, det tror jeg ikke,” sagde Marie, „for Fa'r er saa vred paa Momsen! Jeg hørte, de raabte saa højt ude ved Laagen, og Fa'r var rød i Hovedet, d han kom ind, og saa gik han op og ned ad Gulvet med Hænderne paa Ryg-gen — saadan — ligesom den Dag, Jens fik Smæk, fordi han havde stjålet Kirsebær. Ja, han gik raskere i Dag, og saa stampede han i Gulvet!”

„Det er kedeligt, at de saadan ere blevne vrede paa hinanden, synes du ikke?” sagde Lise. „Siger Fa'r noget?”

„Ja, da Mo'r kom ind, sagde han saa meget. Han raabte næsten lige saa højt, som Momsen gjorde ude ved Laagen!”

Momsen greb sig i en sjofel Glæde over at have irriteret den ellers saa rolige og besin-dige Nabo i den Grad.

„Hvad sagde han?”

„Aa, han sagde, at Momsen var en ubehagelig Person — det synes jeg nu slet ikke, han er; synes du?”

Nej, det syntes den lille heller ikke.

Momsen havde nær raabt Bravo.

„Sagde han saa ikke mere?”

„Jo, han sagde ogsaa, at Momsen var kra-kilsk — jeg ved nu ikke, hvad det betyder, men det er vist noget slemt noget — og at han var saa rasende hidsig!”

„Sagde Mo'r ingen Ting?”

„Jo, da Fa'r sagde, at Momsen var hidsig og saa det andet — krakilsk —, saa sagde Mo'r, at Momsen var nok hidsig, men han mente jo ikke noget med det, og han var jo ellers en rigtig rar Mand” — Momsen følte, han blev rød i Hovedet — „der holdt meget af Børn, og at Fa'r ogsaa var hidsig” — der drog et Smil over Momsens Ansigt ved den Bemærkning — „og at det var da heller ikke rart at blive forstyrret i sin Middagssovn!”

Brillant Kone, tænkte Momsen; jeg har altid sagt, hun var den bedste af de to — og han tænkte paa en Muffe, en Strøske eller noget andet; men saa kom han atter i Tanker om den tilspigrede Laage.

„Hvad sagde Fa'r til det?” spurgte den lille.

„Han sagde ikke noget. Han gik lige saa stille hen og satte sig i Sofaen. Han sad saadan og sagde slet ingen Ting og saa ned i Gulvet, ligesom han gjorde den Gang, Moder var saa meget syg og Doktoren mente, at hun kunde ikke leve!”

„Hvad mon Fader tænkte paa?” sagde den lille spekulativt og satte Haanden under Hovedet.

„Ja — det ved jeg ikke, men den Gang med Mo'r, da rejste han sig og gik ind og klappede hendes Hoved. Maaske han tænkte paa at gaa over og klappe Momsen —”

Momsen vendte sig hurtigt og gik op mod sit Hus. Hans Øjne saa usikkert, og hans stærke Arbejdshaand faamlede efter Lomme-tørklædet i Frakkelommen.

Og saa skyndte han sig under den sidste Klokkekimen ud i Byen for at gøre nogle Smaaindøb, før Butikkerne lukkedes til Høj-tiden.

Lidt senere paa Aftenen stod Momsen udenfor sit Hus med nogle Smaapakker under Armen, og saa op mod Himlen. Den var bleven ganske ren for Skyer, og dens uhyre Ager lyste med den almægtiges gyldne Sød. I Momsens letbevægelige Sind saa det ogsaa anderledes ud end for faa Timer siden. Der var bleven Kirke i hans Bryst, og han tænkte paa en gammel Sang om Stjernehimlen:

Naar Solen synker bag vor gamle Jord og tager med sig Dagens Glans og Glæde, naar Skæret langsomt dør i Solens Spor, da glider op fra Øst og Syd og Nord det stjernesaaede store Himmelklæde.

Af Solene med mægtige Glød og Glans, der spredes Millioner Mil i Rummet, af Kloder, som gaa Verden om i Dans, af Livets Mylr hisset har vor Sans vel mange, men kun svage Glimt fornummet.

Men af de tusind Glimt fra Himlens Rund — den Hjerne, hvoraf Evigheden fødes — af Verd'ner skrives dybt i Hvælvets Bund det Navn, der stammes paa i Dødens Stund, og hvori alle Slægters Bønner mødes.

Som saa ofte før, forstod han ikke nu sin egen Opførsel. Her under den vældige Kuppel skammede han sig dybt og følte en inderlig Medlidenhed med sig selv. Her havde han for faa Timer siden været i et saadant Oprør, at han med Glæde havde set Himlens Tag styrte ned over og Jorden aabne sig under Fødderne paa Naboen for en lille, ubetydelig Uoverensstemmelses Skyld. Han havde stormet omkring, som om han var Verdens Centrum og

hans usle Vrede en Begivenhed af verdenshistorisk Betydning — han: Fnugget, Atomet i et Rum og en Tid uden Ende. Han skammede sig mere end nogen Sinde.

Og midt i dette store Andagt vækkende, som til enhver Tid maatte mane til Tanker om Livets Maal, gik han omkring som et Barn og legede Livet bort i Smaakævl og dum Hidsighed, Nid og Nag. Hvor var det muligt, at man saaledes kunde glemme sig selv og de Tider Himlen hvælvende sig herinde med Tilbedelse og gode Forsætter. Han vilde jo dog inderst inde det bedste og vilde gerne lade Himlens gyldne Sæd falde i sin Ager.

Her stod han, den gode, agtede Borger, der skattede af fem tusinde Kroner, røgtede flere af Byens Tillidshverv til almindelig Tilfredshed, kendt af alle som en retsindig Mand — her stod han som en Pjalt for Guds Ansigt.

Hans Mod sank, og hans Skamfølelse blev saa stærk, at han var ved at vende om med sine Pakker.

Kunde han være bekendt at træde indenfor Naboen Dør? Vilde han ikke blive vist ud igen som et Menneske, der var uværdigt til godt Selskab, et Barn, der ikke endnu havde lært at leve sammen med andre, en hidsig Person, som man aldrig var sikker paa, som kunde forløbe sig og bringe Ufred ved den mindste Anledning.

Naboen var i sin Ret til at vise ham tilbage. Det var ham selv — Momsen —, der havde yppet Kiven, og Naboen var i sin fulde Ret til at tage sine Drenges Parti. Burde han ikke kunne taale en Smule Træskostøj af nogle raske Dreng, der holdt af at lege — nogle prægtige, opvakte Knægte?

Han lagde Haanden paa Laagen for at gaa ind igen. Da saa han for sig sine to smaa Veninder fra Lysthuset, han saa Naboen elskelige Hustru sige sine Ord til hans Forsvar; han saa Naboen sidde i Sofaen med Hovedet i Hænderne — Synet gav ham Mod, og han gik ind ad Naboen Laage.

Fra Omaha til Canada

Nogle Rejseindtryk
Af J. ENKEBØLLE

LODRET faldt Sommersolens brændende Straaler gennem den varmedisede Luft; kulsorte og dybtviolette laa de skarpe Slagskygger under de udspændte Markiser, medens Asfalten, halvblød paa Toppen, bævede og gyngede ude i det blændende Lyshav. Det var Tropehede i Præriebyen, hvor Kviksølvet i Thermometeret blev ved at stige højere og højere op mod Kogepunktet.—

„O, hvem der nu sad i den kølige Skygge af en fugtig Klippe paa det hvide Sand ved Stillehavets Bred,“ klagede min Kone og lod udmattet Palmeviften synke ned i Skødet.

„Ja, det har du i Grunden Ret i,“ sagde jeg. „Lad os gøre Drømmen til Virkelighed med det samme; Ferien staar jo alligevel for Døren, og det er, ved Gud, alt for varmt her i Omaha for Tiden.“ — Og, som sagt saa gjort. Kufferterne blev pakkede i en Fart, Billetterne bestilte—og da Himmelen blev dybblaa, Stjerneerne kom frem, og Lysene tændtes i den travle By, kørte vi ned til Stationen, hvor „Continental Limited“ Luxustoget paa U. P. Jernbanen allerede havde en Pullmanvogn færdig, der nu ventede paa Exprestoget fra Chicago.

Inde fra Sovevognens smalle, tæppegarnerede Midtergang slog den bekendte, vandle

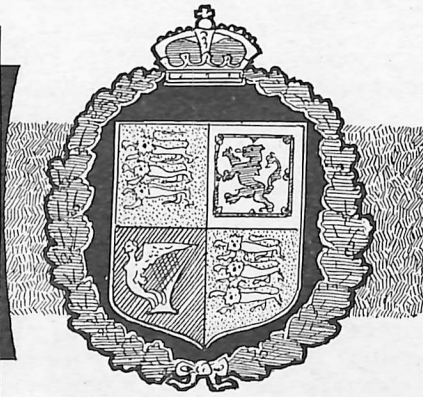
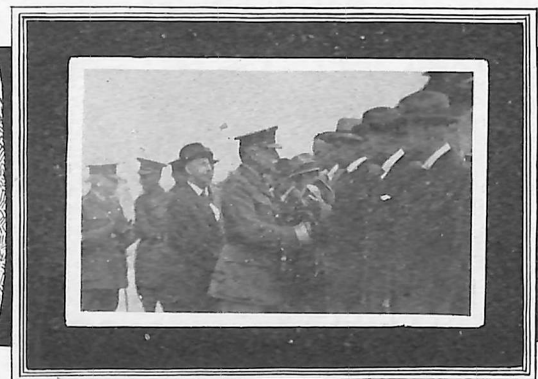
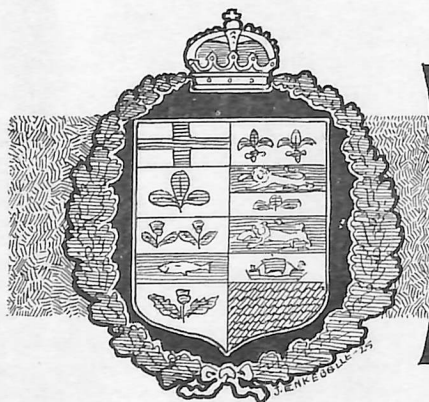
Sovekammerluft os i Møde. Enkelte af de Rejsende snorkede allerede højt bag de faldede, grønne Reb Portiere. Negerporteren vimsede omkring med Papirs Hatteposer til de mer eller mindre afklædte Damer, der stod bøjedede i uskønne Stillinger over de opredte Senge, og hele Menagen afgav et saa typisk men lidet flatterende Billede af den mærkværdige Institution: „Den Amerikanske Sovevogn“, at jeg undrede mig over, at vore ellers saa komfortabelt og praktisk indrettede Jernbaner endnu ikke havde adopteret det i Europa benyttede System med afsondret Sidegang og privat Køjerum med rigtige Døre i Stedet for de her anvendte, flagrende Portiere.

Efter en Del gymnastiske Øvelser lykkedes det os endeligt at faa vort Tøj anbragt paa Hylder og Kroge og os selv placeret i en nogenlunde komfortabel Stilling i det snævre Lukaf, hvor Luften var svanger, ikke med „Vellugt fin“, men med Kulos udefra og Sovekammerduft indefra.

Saa gav det et Hvin, som om hundrede Svin blev slagtede paa en Gang, og et Ryk som om hele Toget skulde slides i hundrede Stykker, og saa fattede vi afsted gennem Mulm og Mørke—ud mod de svale, sollyse Strande — ud mod Æventyret, mod det Nye og Ukendte.

Ved Kearney stod Solen op og kastede sit gyldne Morgenlys over Nebraskas frugtbare Prærier, hvor Høstmaskinernes Knive allerede klang i det gule Korn. Lidt efter begyndte de skallede, gulgraa Sandbakker at toppe sig ude i Horizonten. Farmhusene blev færre og mindre, og i Stedet for de gyldne Kornmarker med de glade, travle Høstfolk, saa vi nu store Hjørde af magert Kvæg, halvskjulte af det tynde, tottede Græs — vi var kommen ind i vore hjemlige Jægeres Paradis, „The Sandhills of Nebraska“.

I North Platte sætter vi Uret en Time tilbage til „mountain time“ og begynder saa at klatre op mod de høje Klippebjerge. Lidt efter lidt bliver Landets Bonitet daarligere og magrere. Det grønne Græs afløses af det lysviolette „Sagebrush“; gulhvide Sandstensklipper, forvitrede og knudrede, stikker hist og her deres skaldede og rynkede Formationer op over det endeløse blåat tonede Sagetæppe. De faa Ranchhuse ser fattige og forsømte ud;—borte er de veldyrkede Farme, de grønne Marker—Liv og Virksomhed og vi er inde i Wyoming, de store Vidders Land, hvor i gamle Dage den vilde Bison og den røde Mand galloperede over de vældige Stepper. Nu er de borte; men Landet, som de befolkede og

elskede, er dog endnu et næsten uberørt Stykke af „The wild and woolly west“ —

Ved Aftenstide sidder vi i Spisevognen og nyder den vel tillavede og godt serverede Middag. — Udenfor de store Spejlglasruder brænder den synkende Sol ildrød bag de dyblaa Elk Bjerge, der rækker de høje snedækte Tinder op mod den luende Himmel. Det var et æventyrligt, underligt Syn, der kunde raa en Malers Fingre til at kildre efter Pensel og Palet. — Næste Morgen var vi i Idaho, og før Fanden fik Sko paa, eller rettere, førend Passagererne havde faaet deres blankpudsede Støvler fra Neger Portereren, var vi ude paa Observationsvognens Platform, hvor vi nød den friske, kølige Morgenbrise medens Toget rullede gennem maleriske Bjærgkløfter, over susende Elve og gennem mørke Tunneller. Solen stiger højere, den laksefarvede Himmel skinner som Perlemor og bliver saa lyseblaa og dog klar. Forgrundens sorte, vildt afrevne Basalklipper dukker som løsslupne Djævel-forme op af det guldindvirkede rødspættede Blomstertæppe, der strækker sig i Dalen ved Bjærgets Fod. „Velly nice“, siger den unge Japaner, der ogsaa er Morgenmand og retter sit 500 Dollar Camera mod det fortryllende, maleriske Landskab. Han bilder os ind, at han er rejsende Fotograf for et stort japanesisk Firma, der „gør“ i kulørte Postkort; men i Virkeligheden var han vist noget helt andet; enten Spion for Regeringen eller hemmelig Agent for et eller andet japanesisk Ingenør Consortium; thi jeg lagde snart Mærke til, at al hans Fotografering var kun Spilfægteri, og saa snart han troede sig ubemærket, havde han travlt med at skitsere et eller andet Apparat eller Maskindel under Vognene, som han saa nøje afmaalte og noterede op i sin Lommebog. Men, hvad han nu saa var, saa var han i høj Grad exotisk og orientalsk og Gentleman lige ud til Enden af sine manikurerede Fingerspidser. Alle Damerne var mere eller mindre forelskede i ham og Herterne underholdt hverandre med at tale om hans mangfoldige Silkekimonaer og dejlige østerlandske Sølv Toiletsager. — Resten af Passagererne var derimod ganske dagligdags; „ordinair gemein“, som Tyskerne kalder disse Mellemlasse Mennesker, der altid er i Majoriteten, enten man er hjemme eller paa lange Rejser.

Inde bag Salonvognens store Spejlglasruder sad Resten af Pullman Passagererne og døsede i de bløde Lænestole bag Aviser og Blade, eller stirrede med de matte, rødkantede Øjne ud paa det bortilende Landskab. De var alle trætte og ugidelige og kede af den lange Jernbanetur, — men Toget ilede bestandigt fremad, bestandigt fremad. „Det blev Nat og det blev Morgen“, som der staar i Bibelen, og saa var vi i Oregon og kørte langs den dejlige Columbia Flod. Mount Hood og Mount St. Helena løftede deres mægtige blændende hvide Snetinder op over den klippetakkede Horizont, forneden ilede den sølyblaa Flod mellem mægtige, oprevne Kæmpeblokke, hvor Laksen sprang som Sølvpile i det klare, rene Solskin — og saa var vi i Portland, „Roserne By“, hvor der bor mange Danske, og hvor vi blev gæstfrit modtaget af de tidligere Omahaborgere, d' Hr. Bogholder W. Hamann og Arkitekt P. Galle. Om Aftenen, da Maanen løftede sin blege Sølvskive over de mørkviolette Bjerge, kørte vi en uforglemmelig Tur langs den maleriske Columbia Highway, der er en farlig Rival til den berømte Riviera i Europa. Her er pragtfulde Villaer, maleriske Restauranter, brusende Vandfald, underlige

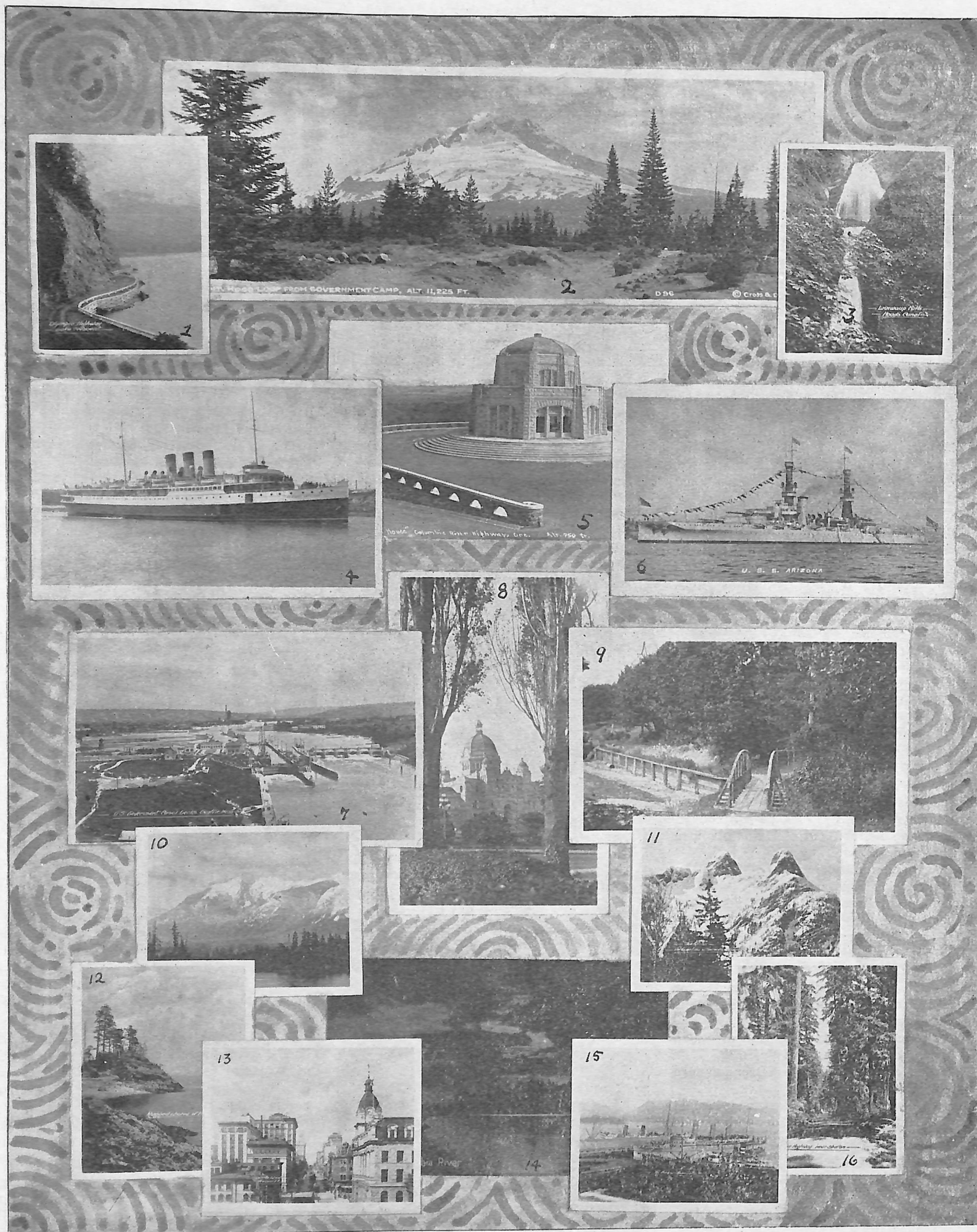
Klippeformationer, mørke Tuneller, skyhøje Bjergvæge, dejlige Udsigter og tusinder af andre Naturens Vidundere, der fremtraadte i Æventyrets slørede Mystik i det bleghvide, straalende Maanelys. — En saadan Tur glemmer man aldrig, den vil bestandig huskes, hvor gammel man saa bliver. — Næste Dag gik det Nord paa igen, og om Eftermiddagen ankom vi til det travle, urolige Seattle, hvor Dampernes Piber hvinede, Ankerkæderne raslede, Kranerne skreg og Togene buldrede, saa man ikke kunde høre Ørenlød. Her modtog min Broder os. Med en smuk oliebrændende Færge tog vi over til Orlogsværket i Brewerton, hvor han arbejder som Tegner, og hvor vi fik Løjlighed til at gennemse det store Slagskib „Arizona“, der netop var i Terdok. Efter et Par Ugers Hvil i hans maleriske Bungalow i Forstaden Marette ved Puget Sundet, rejste vi saa til Victoria i Canada.

„Princess Kathleen“, en af de store moderne Dampere, som Canadian Pacific Jernbaneselskab benytter til Turen, Seattle—Victoria—Vancouver, laa fin og nymalet ved den lange Dok; fra Agterstavnen smeldede det røde, kanadiske Flag lystigt i den friske Morgenluft. Bukkende Tjenere og travle Piccoloer i korte, mørkeblaa Eatonjakker sørgede for Passagerernes Komfort med en ægte engelsk eller rettere europæisk Høflighed og Underdanighed, som man ikke er vant til at blive modtaget med her i Landet. Klokken lød, Damppipen hvinede, og vi stod ud i Sundet, det dejlige Puget Sound, der paa Steder minder om de norske, maleriske Fjordlandskaber med høje, mørke Graner og lodrette Granitfjelde. Ved Middagstid løb vi ind i Victorias lille men meget maleriske Havn paa Halvøerne Saanich, den sydlige Spids af den store Vancouver Ø, der hører til Provinsen „British Columbia“. Toldeftersynet var meget overfladisk og den unge Ekspeditrice, der havde set et Par Kasser af toldpligtige Cigarer i min Haandkuffert skrev med et vindende Smil om sine rødmalde Læber et flot „OK“ paa min Haandbagage. Saa stod vi paa den brede Boulevard udenfor den imponerende Granit Parlamentsbygning og mærkede straks, at vi var i et fremmed Land. Sproget lød blødere og mere dvælende, „A“erne blev udtalte næsten som „Aa“er og de Amerikanske rullende „R“er hørtes ikke. Henne paa Hjørnet stod ægte engelske „Bobby“, som var han bragt lige over fra „Piccadilly.“ — Vældig, sort Filt-hjelm, mægtig hvidgul Mustage og rene Bomuldshandsker paa de kæmpestore Næver. Vi gik hen for at spørge ham om Vej, og med stram militærisk Hilsen og storartet Imødekommenhed overfor de tilrejsende „Herskaber“ gav han os alle de Oplysninger vi ønskede og en hel Del mere, vi ikke havde udbedt os, i Tilgift. Det eneste, der var Amerikansk i det ultra engelske Victoria var „Rubberneck“ Bilerne; deres Udraabere, vrælede og skreg gennem lange Megafoner i ægte, broutende Yankee Stil, men alle andre Forretningsstænder udbød deres Varer paa en pæn, stille og høflig Maade, der virkede yderst tiltalende og var afpasset efter europæisk Etik.

Vi havde et stort højloftet Værelse paa det gamle, velkendte „Dominion Hotel“ og sov i et Par ægte Mahognitræs Himmelsenge fra Dronning Victorias unge Dage; paa Væggene hang Billeder af engelske Jagtsener og Portrætter af hele Kongefamilien, og der var en Duft af „Merrie, old England“ udbredt over det hele, lige fra de kønne, rødkindede Opvartningspiger i Spisesalen til selve Værterne, to gamle,

gemytlige engelske Gentlemen i Rundbuestilen, der gik rundt og trykkede én i Haanden og spurgte, om man nu ogsaa havde det rigtigt rart.

Ja rigtigt rart, det havde vi det sandeligt oppe i hyggelige, europæiske Canada. Vi fartete om fra Morgen til Aften i den dejlige, maleriske Omegn. Vi var ved den smukke Cadboro Bay, hvor de ældgamle, sortgrønne Cedere groede helt ned til det fine, hvide Sand ved den lyseblaa Bugt, hvor de smukke Lystjagter med spidse Sejl krydsede gennem det sølvblinkende Vand, og Folk laa i Klynger paa Strandbredden med deres Aviser og Blade og lod Solen bage dem mørkebrune. Og vi var en Sommeraften oppe ved det vidunderlige Astrofysiske Observatorium, der ligger højt paa Toppen af Saanich Mountain og ejer Verdens næst største Teleskop, gennem hvilket vi saa Maanen, saa stor som en hollandsk Ost, med store, sorte Vulkankratere og forrevne Bjerglandskaber; — og vi var i Bucharts dejlige sunkne Rosenhaver, hvor en forhenværende tysk Mangemillionær har fremtryllet nogle af Verdens mest æventyrlige Vidunderhaver paa Bunden af en mallerisk Bjærgdal, hvor en forbiilende Flod danner Smaasøer og talrige Laguner. — Og saa var Tiden omsider omme, og vi maatte atter begive os tilbage til U. S. men var næste Dag i Victoria; den glemmer vi aldrig. Dagen i Forvejen var et smukt og kunstnerisk Monument i gylden Bronze af en af de canadiske Helte fra Verdenskrigen bleven afsløret. Hele Sökkelen var dækket med Blomster og Kranse til Ære for de Afdøde; mange af dem havde Smaakort med simple, rørende Ord fra deres Slægtninge og Venner. „Farvel lille Fader“. „Tak fordi Du døde for vort Land“. „O, hvorfor kunde jeg ikke dø istedet for Dig“. „Du kæmpede for Sandhed og Ret“ — og mange, mange flere, der talte saa underligt vemodigt om de Efterlevendes Længsler og Savn. — Og nu var hele Byen dekoreret, „Union Jack“ og Canadas røde Fane smeldede i Luften ved Siden af hinanden, der var Fæststemning og Stads overalt, thi i Morgen skulde Folkets forgudede Helt, selve den engelske Overgeneral i Verdenskrigen, den berømte Feltmarchal, Jarl Douglas Haig ankomme til Byen. Næste Morgen var vi tidlig paa Benene. Det var straalende Solskinsvejr. Butikkerne var lukkede, Musikken spillede i Gaderne, Compagnier af „Princess Pat“s berømte Regiment drog forbi i ægte Krigsuniformer med Staalhjelme og „Trenchcoats“. Der var den vidunderlige Militærmusik fra de kongelige, skotske Højlandere, med store sorte Bjørneskins Huer, ildrøde Frakker og mørkegrønne Kilts, bare Knæer og skotske Halvstrømper. De spillede paa Sækkepibe, akkompagneret af klingende Bækner og buldrende Trommer. Alle ilede ned mod Havnen. Der var sort af Mennesker overalt paa Gader og Fortov. Havnestationen var afspærret. Der vilde Feltmarchallen hilse paa Invaliderne fra Krigen. Der vrimlede af uniformerede Officerer, civile Herrer i Diplomat og høje Silkehatte og ganske enkelte Damer i Selvskabstoilette og med mægtige Blomsterbuketter til de høje Gæster. Men det var allesammen Honoratiories, der havde faaet speciel Indbydelse, og jeg spekulerede paa, hvordan jeg ukendte Fremmede ogsaa kunde komme ind og faa den store Mand at se paa nært Hold. Saa fik jeg en lys Idé. Jeg saa adskillige Journalister og Fotografer gaa forbi Vagten med deres store Graflex Apparater. Resolut slog jeg mit Kamara ud og spadserede ganske roligt efter dem. Det gik

1.—Crescent Soen i de Olympiske Bjerge, Wash.
 2.—Mount Hood, Oregon.
 3.—Llaiwaup Vandfaldet ved Hoods Canal.
 4.—Canada Damperen „Princess Kathleen“.
 5.—„Vista Huset“ ved Columbia Floden, Ore.
 6.—Slagskibet „Arizona“.

7.—Sluserne ved Seattle, Wash.
 8.—Parlamentsbygningen i Victoria, Canada.
 9.—„Bag Haverne“ i Manette, Wash.
 10.—Mount Rainier, Wash.
 11.—Loveklipperne ved Vancouver, Canada.

12.—Fra Skrænterne ved Hoods Canal, Wash.
 13.—Granville Street, Vancouver, B. C., Canada.
 14.—Solnedgang ved Columbia Floden, Ore.
 15.—Fra Havnen ved Vancouver, Canada.
 16.—Gennem de høje Graner paa Vancouver Øen, B. C., Canada.

godt. Ingen spurgte mig om Adgangstegn, og saa stillede jeg mig op med Resten for Enden af den lange Linje af Krigsindvaliderne. Kort efter kom Feltmarchallen. Han ligner fuldstændigt de mange Billeder, man har af ham. Af middelhøjde, kraftigt bygget, ret som et Rør med et blankt Staalglint i de kække Feltherreøjne. Han gik hen til sine gamle, saarede Veteraner og trykkede hver af dem i Haanden og sagde et Par venlige Ord til

dem. De var alle meget bevægede; enkelte af dem stod ret og saa lige ud, mens Taarerne trillede ned ad Kinderne — de huskede de mange blodige Minder, de mindedes de grufule Dage ved Ypres og Gheluvet, hvor den samme Mand, der nu trykkede deres Haand havde ført dem gennem Ild og Kugleregn. — Saa stod Generalen op i den ventende Vogn og kørte hen til det nye Soldatermonument. Her lagde han en stor Krans af hvide Liljer

ned mellem de mange andre og blottede sit Hoved. Der kom noget fugtigt i de stolte, graa Øjne, da han saa op mod den canadiske Broncesoldats sammenbidte Læber og rynkede Bryn, som han med fældet Bajonet stormede over Skansen: „My brave boy!“ sagde han, og Stemmen syntes lidt sløret og usikker, „You did well, you did splendid! All honor to you and to the Great Country you fought for, your wonderful, lovely Canada.“

Skygger

Fortælling af ANDERS I. ERIKSHOLM
Tegninger af POUL STEFFENSEN

DET var kort før Jul, at Søren Christians Gaard brændte.

En klar Frostdag henimod Aften med blank, gylden Luft brød Ilden ud. Husbonden var taget bort, Folkene havde travlt med Aftensyslen i Staldene, da den røde Lue slog op gennem Ladelængens Tag.

Der blev stort Røre og Forvirring, Raab og ængstelige Hvin, Trampen af Træskofødder, der løb hurtigt over Gaardspladsen, Lyd af Døre, der sloges op og i. Det knistrede og spruttede i det tørre Straa og de mørke Lægter, Luen slikkede til alle Sider som en kæmpe-mæssig Tunge, og snart var alle Udhusene omspændte af Flammer.

Ud paa Aftenen var der en lille, skulende, forskræmt Fyr, der hæsblæsende kom styrrende ind i en af de smaa, brøstholdne Rønner, som laa spredte i den trøstesløse Sandørken ude paa Overdrevet.

En Mand sad ved Bordet med en halvtømt Brændevinsflaske foran sig. Lyset fra den skærmløse Bliklampe, der hang under Loftsbjælken, faldt skarpt paa hans grove, rød-flammede Ansigt med de smaa, svømmende Øjne. Nogle pjaltede Børn legede paa Gulvet. Længst tilbage i Stuen sad et Kvindfolk med et Spædbarn ved Brystet.

Ved Drengens Indstormen hug Manden en Kno i Bordet, saa Flasken dansede.

„Hvad Satan, Dreng. Du er vel ikke løbet af Tjenesten?“

„Næ—æ!“ Drengen smed sig paa en Stol. „Har Manden da jaget dig væk, din Slubbert?“

„Næ—æ!“ Drengen brølte og værgede for sig med Hænderne. Han saa Faderen rykke frem med Haanden løftet til Slag.

„La' nu vær, Ole,” tyssede Konen. „Saa siger Anton nok, hvad der er i Vejen.“

„Gaarden er brændt!“ skreg Drengen med Ansigtet vendt mod Væggen.

„Jøsses Navn!“ lød det i bævrengende Angst henne fra Halvmørket, mens det klynkende Barn hurtigt puttedes ned i Vuggen.

„Det er natyrlig den Syges Dreng, der har væ't paa Spil,” lallede Manden. „Jeg skal sla' dig fordær'et, din Tyveknægt.“

„Du rører ham ikke, Ole— du har ikke noget med ham at gøre!“ To mørke Kvindøjne, der gnistrede af Harme og Sorg, fæstede sig paa den brændevinsstinkende Skikkelse, som slingrende ravede frem i Stuen.

„Knægten skal ha'e sine Tamp,” bandede Ole. „Det er lige, hvad han skal, for han er et Utusk.“

Konen stod bleg og rank foran ham. Der flammede et Fortvivlelsens Mod i hendes Øjne. „Er han et Utusk, saa er det din Skyld, dit Drukkendyr— det er dig, der har ødelagt ham for mig.“

Hun gav Manden et Stød, saa han satte sig haardt ned paa Bænken ved Væggen, tog saa Drengen ved Haanden og drog ham med sig ud i Køkkenet.

„Er det dig, der har gjort det, Anton?“ spurgte hun og saa ham bedende ind i Øjnene.

Drengen svarede ikke, men stak i at græde og gemte Ansigtet i Moderens Skød.

„Herregud, Herregud!“ jamrede hun. „Hvordan vil det gaa dig— arme, ulykkelige Barn— naar det kommer ud blandt Folk.“

Hun stirrede hen for sig med et Blik, hvori lange Aars Smerte og Græmmelse stod at læse. Inde fra Stuen lød en langtrukken, snorkende Lyd—

Dagen efter kom Rettens Folk ud til det lille Hus paa Overdrevet for at holde Forhør over Ole Træskomands Dreng. De tog ham strengt for i Enrum, og den lille Fyr gik straks til Bekendelse.

Efter Branden dukkede andre Ting op. Gaardmandens Karl havde i Mejetiden forlist sit Ur, et tærnet Silketørklæde var forsvundet fra et af Skabene. Pigen mente at have mistet nogle Sølvpenge, og i Sognefogdens Dueslag manglede forgangen Morgen to Duer. Nu var det godt at vide, hvor baade Uret og Klædet, Pengene og Duerne var blevne af — nu, da enhver vidste, hvad for en Skarnsunge man havde havt i Gaarden.

Der blev ikke set med blide Øjne paa „Skarnsungen“, og det var, som den lille, for-

skræmte Fyr krympede end mere sammen under de vrede Miner og mistænksomme Blikke, der vendte sig imod ham.

Ingen kunde være tjent med at tage Drengen i sit Brød. Og hjemme hos den for-drukne Ole Træskomand var intet blivende Sted for ham. Der vilde han arte sig til alt det, som ondt og daarligt var.

Bedst var det, om Sognet vilde gøre Udvej med ham.

* * *

En blank Dag med tindrende Sol over hvide Marker kom en lille, svær Mand gaende ad den øde, uhegnede Vej, der førte ud til de smaa Rønner paa Overdrevet.

Ole Træskomands Kone sad ved Vinduet og saa' ham komme. Hun kendte ham straks, da hans Skikkelse dukkede frem oppe paa Vejen. Mangen tung Gang havde hun gaaet til ham, naar de smaa Mundes sultne Skrig var blevne stærke. Det var Kommuneforstanderen, den store og velstaaende Gaardmand Thomas Sandersen.

En Anelse sagde hende, at Thomas Sandersens Besøg gjaldt hende, og det var hende en Lettelse at vide Ole ude af Huset. Det var ligesom Skammen og al Usselheden omkring hende blev mindre, naar han var ude af Syne.

Der kom et Drag af Alvor og Medynk over Gaardmandens Ansigt, da han tren over Tærskelen i den fattige Rønne. Armoden stirrede imod ham fra de nøgne Vægge og fra tre— fire forhutlede Smaaabørns maabende Øjne. Det var lige godt tungt for den sølle Kone, der var bleven opfødt i velhavende Kaar, at hun skulde komme til at sidde i en saadan Usseldom.

„Du har nok ikke Manden hjemme, Boline?“ spurgte han, idet hans rolige, graa Øjne gled rundt i det kolde, halvmørke Rum. Han kom til at tænke paa sine egne lune og hyggelige Stuer.

„Ole gik paa Stranden i Morges for at hjerne os lidt Aal,” svarede hun. „Vi har ikke havt suleligt skabt i Huset længe.“

„Det kan vel være knapt nok somme Tider,” indrømmede Gaardmanden. „Naa, vi klarer os nok uden hans Hjælp. Hm— hm— Det er for jer Antons Skyld, at jeg er kommen, Boline.“

Boline blev paa en Gang saa hvid som en Væg.

„Se, det er jo det med Drengen,” vedblev Gaardmanden i en stiltfærdig, deltagende Tone. „Efter det, der er sket, vil det volde jer Van-

skelighed at faa ham i en ny Tjeneste, og selv har I jo Munde nok at mætte ham foruden...."

„Hvad vil I da gøre med ham?" spurgte hun og det var, som Hjertet sad oppe i hendes Hals.

„Ja, se.... hm.... vi havde jo tænkt, at det kanske var bedst for Drengen, at han en Tid kom helt bort fra Egnen, saadan ind i nye Omgivelser. Og derfor mente vi, det var heldigt, om han f. Eks. blev anbrunget paa et Børnehjem. Du forstaar nok, saadan en Opdragelsesanstalt."

„Nej, nej, det sker aldrig! Anton skal ikke paa nogen Anstalt!" Boline stod rystende, men med knyttede Hænder for ved Bordet. Det vilde Fortvivlelsens Mod, der fødtes i hendes Bryst hin Aften, da Anton kom hjem og fortalte om Branden, løftede atter Vingerne, og Blodet skød i hede Bølger gennem hendes magre Legeme.

Gaardmanden saa' forbavset, fornærmet paa hende og skiftede straks Tone. Det var ikke længere den hensynsfulde Ven og Raadgiver, der havde kendt Boline fra andre og bedre Dage. Det var Kommuneforstanderen, der tog Ordet.

„Ja, se.... du siger nok, at det sker ikke, Boline. Men — ne.... kan I da selv forsørge ham? Eller vil du kanske hellere se ham straffet? Vi vil gerne bære os saa human ad som muligt. Men-ne.... kan du garantere for, at jer Dreng ikke paany kommer i Fedtefadet? Faar han Lov at blive her hjemme ved, varer det pin'de næppe saa fæl længe, før Sognet iher Bryderier med ham."

Boline var krøbet sammen paa en Stol. Hun saa' med et sky Blik hen paa Gaardmanden, der sad stram og værdig ved Bordet, med selvbevidst Myndighed i Mine og Holdning, legende med den svære Sølvkæde, der prangede uden paa Vesten. Hun fornåm med et, at hun var den svage, den overvundne, hendes Ve og Vel givet i andres Vold.

„I maa ikke sende Anton væk," bad hun i lydelig Angst og brast i Graad.

Hun saa tydelig for sig, hvordan det vilde gaa. Anton, der var saa nem at lokke, nem at føre paa gal Vej, vilde blive en Kastebold for Kammeraternes Lunes og Paafund. Og alt det, som var forkert og daarligt, vilde gro op i ham, brede sig og kanske tage Magt over ham, uden at han kunde staa imod.

„Ja, se.... hm, hm... vi kan jo se Tiden an — foreløbig." Der gled et mildnende Drag over Kommuneforstanderens Ansigt, og det var atter den hensynsfulde Ven og Kending, Thomas Sandersen, der talte.

Da Gaardmanden vandrede hjemad, havde han en behagelig Følelse af at være paa Højde med sin humane Samtid. Men han følte sig alligevel noget misfornøjet og skuffet, var aldeles ikke tilfreds med Resultatet. Det var slet ingen rar Historie med den Dreng. Sognet vilde kun faa Fortræd af ham — og Moderen med — om han blev gaaende hjemme. Hun burde være glad ved, at Kommunen vilde drage Omsorg for Drengens Opdragelse. Men i Stedet kom hun med Grovheder, som var det i Tugthuset man vilde anbringe ham.... Hm, hm.... saadan var nu de Kvindfolk.... og somme af Mandfolkene med. Man høstede kun Utak til Løn for sine humane Bestræbelser....

* * *

Om det runde Bord i Thomas Sandersens hyggelige Dagligstue var det faste, ugentlige Whistselskab samlet. Der var den tykke Møller, Skolelæreren Krag og en lille, tynd Gaardmand med fiffige Øjne og Bukler ved Ørene.

Krag havde nys fortalt en munter Jagthistorie, der fik den lille Mands tynde Skikkelse til at ryste under smaa, hæse Latterkluk, medens hans fiffige Øjne blev helt borte. En køn, midaldrende Kone var i Lag med at tage de blanke Toddyglas ud af Hjørneskabet, og Værten selv stod henne ved Chatollet og ledte Kortene frem.

„Har du været ude paa Embeds Vegne i Dag, Thomas Sander-sen?" spurgte Mølleren. Han sad i en dyb Lænestol og bakkede af al Magt og med opspilede Kæber paa en lang Pibe — der var noget galt med Sugeværket.

„Svenden han fik lige et Glimt af dig, Thomas. Han sa', du saa noget spe-ku-la-tiv ud, sa' han."

„Det er heller ikke bar Morskab, en har at gøre med," kremtede Thomas, idet han rykkede frem med Kortene. „Det er det samlede Raad, der bestemmer det og det.... ved vi nok.... men det er pin'de Formanden, der har det hele paa sin Kæppe."

„Du var vel ude hos Ole Træskomands for at snakke om Drengen?" gisnede Manden med Ørebuklerne.

Thomas Sandersen nikkede.

„Hvad har I saa i Sinde med ham?" spurgte Mølleren, der nu havde faaet Sugeværket i Orden og sendte drabelige Røgskyer ud i Stuen. „Kommer han paa Anstalten eller sætter I ham i Lære hos Ole? Ta'r han efter Fa'rens Handtering bliver han dygtig til at drikke og slaas."

„Det mener jeg med. Men Boline hun drog saa nødig til og faa ham sendt væk. Hm.... der havde nær vanket af Grovfilen, da jeg snakkede om Anstalten." Thomas Sandersen smilede svagt. „Det skulde pin'de ha' været i den anden Formands Tid. Fejlen er bare, at man ta'r altfor blødt og human paa Tingene."

„Vi skulde vel gi' Tid, til han fik brændt et Par Gaarde af endnu," lød det over Bordet med et plirende Blink i to smaa fiffige Øjne.

Thomas Sandersen tog Plads i Sofaen ved Siden af Læreren, skubbete derpaa Kortene hen foran Mølleren, for dermed at antyde, at nu var den Forhandling afsluttet.

Men Læreren, der havde siddet tavs og hørt til, tog nu Ordet.

„Det er let forstaaeligt, synes jeg, at Moderen nødig vil ha' sin Dreng sendt væk. For det nytter ikke, vi lukker Øjnene for den Ting: Folk ser i en saadan „Anstalt" ikke et Opdragelseshjem, men snarere et Slags Tugthus for alle Haande smaa Misdædere. En Dreng kommer paa onde Veje, begaar Brandstiftelse, Tyveri eller lignende. Hans Hjem er daarligt — om han har noget — Forældrene under Fattigvæsenets Forsorg, ingen vil aabne sin Dør for den lille, forvildede Fyr.... saa sendes han til en „Anstalt" — „Anstalten" er Straffen for hans Misgerning."

Der havde lagt sig et Drag af mørk Alvor over Læreren Træk, og det glimtede uroligt bag hans store Brilleglas.

„Men den, der har tilbragt nogle Aar af sin Barndom indenfor „Anstalten's" Mure, han faar det siden hen at føle, om han end bliver nok saa retskaffent et Menneske. Han er mærket, Folk ser med andre Øjne paa ham. Og tit og mangen Gang vil Tanken derom falde som mørke Skygger over hans Liv.

Altfor mange iblandt os er saa grumme tjenstvillige til at dryppe Bitterhedens Gift i et saadant Menneskes Sind — et Menneske, hvis Fortid Povl og Per hvisker om, at der vist er noget fordækt ved...."

Thomas Sandersen huede ikke den Vending, Samtalen havde taget.

„De kan ha' Ret i det, De der siger, Krag. Menne.... skal vi nu ikke se at komme bort fra denne Sag?" — Mølleren fik et hemmeligt Vink om at blande Kortene. — „Det spolerer helt ens gode Humør at komme.... komme for dybt ind paa de Omraader."

Sandersen havde stiltiende lovet sig selv, at den tykke Møller skulde blankes ordentlig af i Aften. Og han vidste, at fik han først den Brandhistorie til at spøge i Hovedet, vilde det gaa ligesom sidst, da Mølleren gik af med Gevinsten.

Krag smilede. Det var, som arbejdede han sig bort fra noget mørkt, der havde trængt sig frem i hans Erindring. Og hans aabne Ansigt med det tætte, brune Kindskæg fik atter sit vante, livfulde Præg.

De dampende Toddyglas sattes frem. Mølleren gav Kort, tabte et Es paa Gulvet og laa en Stund og vred sig over Bordfoden, før han atter fik sin trivelige Person bragt i Lave i Lænestolen.

Thomas Sandersen bandede. Han havde vundet første Gang og vidste, at det var et daarligt Varsel. Afblankningen, vilde nok gaa ud over ham selv.

Men medens Tiden randt under Skæmt og munter Tale, mærkede Krag nu og da et bittert Barndomsmindes stikkende Brod i sin Sjæl. Og det syntes ham, som jog der mørke Skygger forbi Vinduerne derude i den store, stjernetindrende Nat.

* * *

Der stod paa Bordet en brændende Lampe, en lav Arbejdslampe med rød Skærm, der samlede Lyset om de nærmeste Genstande, medens der herskede Skumring i den øvrige Del af Stuen.

Af Halvmørket dukkede frem et Bogskab, en Gyngestol, en Væg med mørkt, rudret Tapet og to Gengivelser af Exners Amagerbilleder. Ved Bordet sad en Kvinde og syede; Lampelyset faldt paa hendes Ansigt, der ved første Øjekast syntes noget almindeligt, men som fik et ejendommeligt Udtryk af et Par kloge, godhjertede Øjne.

Hun lyttede. Det lød, som nogen famlede ved en Dør. Nu hørte hun ogsaa Fodtrin. Saa blev der banket paa Køkkendøren — ganske sagte og tøvende.

Hun gik ud og lukkede op. Der stod en spinkel Kvindeskikkelse der ude og rystede i en tyndslidt Dragt. To mørke, bedrøvede Øjne stirrede gennem den aabne Dør ind i Stuen og ligesom slugte al den lune Hygge i et langt, dvælende Blik.

„Krag er kanske ikke hjemme?" kom det ængsteligt spørgende og med en sitrende Klang i Røsten.

„Naa, det er Ole Træskomands Kone.... Nej, min Mand er ikke hjemme. Jeg venter ham først ud paa Aftenen. Men vil Boline gaa ind i Stuen. Maaske er det noget, jeg kan hjælpe Dem med."

Boline Træskomands blev ført til Sæde paa en Stol ved Kakkelovnen.

„Det er vor Anton, jeg vilde ha' talt med Skolelæreren om," begyndte hun lavmælt. „Sognet vil sende ham væk.... og saa var det, jeg tænkte, om Krag kanske vilde lægge et godt Ord ind for Drengen, saa der kunde findes et Plejehjem for ham.... Aa, jeg ved ikke alt det, jeg vilde forskyldte ham for det...."

Hun brast i Graad. En forpint Graad, der krampagtigt rystede hendes magre Legeme og lukkede op for Hjertets lønlige Gemme.

„Aa Gud, at en skulde komme ind til alt det,” sukkede hun, da Graaden stilnede. „Saa blindt Livet kan ligge for Menneskene. En ved aldrig, hvad for en Lod der venter.”

Lærerens Hustru sad stille og grundede. Hun forstod saa godt Moderens tunge Kamp for Børnene, hendes Angst for, at Livet skulde tage paa dem med altfor haarde Hænder. Saa underligt ogsaa al Ting var. Tit, naar hun sad ene i de lange Aftentimer, var hun pludselig kommen til at tænke paa, hvor morsomt det vilde være, om en blød Barnerøst begyndte at le og pludre derinde. Hun syntes at kende, hvor alt ligesom vilde blive dobbelt levende, og med et stille, drømmende Behag sad hun og lyttede til den bløde Barnerøst, der fyldte de tavse Stuer med muntre vuggende Lydbølger.

Der var en Tanke, der med et slog ned i hende. Om en Gerning, der bød sig til, alvorlig og brydsom kanske, men med Velsignelsens Sæd groende frem i grøn Frodighed, om den lykkedes.

Nej — hun turde ikke, mærkede allerede det tyngende Ansvar lægge sig paa hendes Skuldre. Hun maatte dog ogsaa tale med Krag først. Saa kunde de siden se.

Men da Boline var gaaet, kom Tanken igen, lod sig ikke afvise. Og hun greb sig i at sidde med sin Haandsyssel i Skødet, medens Tankerne dvælede ved en lille, forkuet Drengesjæl, som hun med varsom Haand vilde drage ud af Bitterhedens og Forskræmthedens Mørke. Det skulde blive dejligt at faa de skulende Øjne til at klarne under Barnets lyse Smil. —

Krag fandt sin Hustru alvorlig og tankefuld. Med faa Ord gjorde hun Rede for Bolines Ærinde. „Hun bad saa mindelig om et Hjem for sin Dreng.”

Læreren var mørk og tavs. Han havde paa Hjemvejen oplevet en gammel, halvglemmt Historie. Om en fattig Dreng fra en skummel Bagstue derinde i den store By. En lille, forvildet Fyr, der var kommen paa gale Veje, var bleven straffet og sendt bort for at opdrages paa en stor, grim Kaserne. Aa, han huskede saa tydeligt, hvordan Moderen hun græd----!

Han gik hen til Vinduet og rullede Gardinet op. Hans Blik strejfede ud over snedækte Marker og rimfunklende Træer. Det lyste og skinnede derude, var saa blændende

hvidt altsammen. Han kom til at tænke paa en stor Bog med mange hvide Blade.

De mange smaa Barnehjerner, der var givet under hans Røgt, var at ligne ved saadanne hvide Blade, syntes han. Blot de rette Skrifttegn blev præntet i dem — og hvilket Ansvar for den Haand, der skrev.

Krag vendte sig mod sin Hustru. Gennem Alvoret i hans Øjne brød et Glimt af lunt Skælmeri.

„Sophie,” spurgte han. „Tør du aabne dine pæne Stuer for en lille, snavset Krabat, som andre ser ondt til? Tage ham ved Haanden, lede ham ind i dit Hjem og give ham Barnets Ret og Barnets Plads derinde. Tror du, du tør?”

Om hun turde? Det havde jo været hendes Tanke, medens han var borte. Og det sagde hun ham i stille og glædefyldte Ord.

De stod sammen ved Vinduet og saa' ud over den hvide, blændende Sne. Krag tænkte paa et smudsigt Blad, der skulde renses og præntes med ny Skrift. Men hans Hustrus Tanker gik ud til en lille Rønne paa Overdrevet, hvor der sad en stakkels, sorggræmmet Kone: hun havde et Bud at bringe hende, som hun vidste var den kære Julegave.

DANMARK

Af A. C. MEYER
dansk Folketingsmand

KENDER du Danmark, Landet af Guld“, synger en af „De frodige Markers“ mange Digtere. En stadig øget Turisstrøm giver i nogen Grad Svaret. Danmark er „opdaget“, men den, der først har faaet et Glimt af Ørigets Skønhed at se, vil længes efter at fordybe sig i et Studie af Danmark, dets Natur, Folkeliv og Kultur. Højt staar Landet alt anskrevet i Nationernes Bog, men det har Krav paa voksende Anerkendelse. Turisten vil uforbeholdent føje sin til.

Danmark har trods sit ringe geografiske Maal (ca. 39,000 Kvadratkilometer) en rigt vekslende Natur. Vestligst og landfast med det tyske Slesvig-Holsten ligger Jylland, der vender sit brede Bryst mod Havet, den store Nordsø, og østligst, midt i Østersøen, ligger Bornholm, den eneste af Danmarks over 150 større og mindre Øer, der ejer baade et Klip-

pelands stejle og stærke Trods og alt, hvad dansk Ønatur ellers ejer af smilende Ynde.

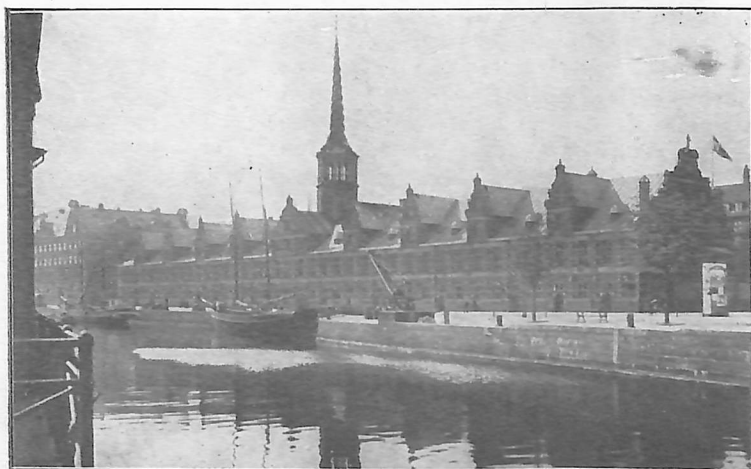
Med skyldig Honnør vil Turisten først hilse Landets Hovedstad, kaldet „Nordens Athen“ og „Byen med de skønne Taarne“. Kjøbenhavn (Copenhagen) er Skandinaviens yderste Forpost ved Østersøen, herligt beliggende ved det ofte besungne Øresund, om hvilket Søfarende siger, at denne Vandvej mellem Øen Sjælland og Skaane (Sydsverige) staar Maal med selve Strædet ved Dardanellerne.

Kjøbenhavn har over ¾ Million Inbyggere og ejer flere berømte Samlinger som Thorvaldsens Museum, den oldnordiske Samling, Nationalgalleriet og Glyptoteket, som er stærkt besøgte. De gamle Bygningsværker Rosenborg Slot, Runde Taarn og den endnu fortidsprægede Bydel Christianshavns Frelser Kirke samt Børsen, Nabo til det nye

Rigsdagshus, Frue Kirke, Holmens Kirke og den saakaldte Marmorkirke præger Byens Fysiognomi. Byens Hovedstrøg gaar fra Øst til Vest fra den smukke Langelinie over Amalienborg Plads med de fire Slotsfløje og Frederik V's brillante Rytterstatue til Kongens Nytorv, hvor Nationaltheatret ligger, og ad „Strøget“, de gamle hyggelige Gader med den livlige Trafik og de karakteristiske Huse. „Strøget“ har sit Udløb i Raadhuspladsen, hvor det efter Tegning af den geniale Bygmester Martin Nyrop opførte Raadhus med sit 106 Meter høje Spir fængsler den besøgende. Man fortsætter videre ad Vesterbros Passage, der minder om en Pariserboulevard. Her ligger den verdensberømte Forlystelseshave Tivoli. Ad Vesterbrogade naar man Frederiksberg med de store offentlige Lysthaver Frederiksberg Have, Zoologisk Have og Søn-

Skagens Klitter

Børsen

Foran Tivoli i København

Frederiksborg Slot

dermarken. Sidstnævnte Sted, en herlig Park, findes „Mindehøjen“, som Dansk-Amerikanere har indviet til Ære for det gamle Land.

Men saa fristende det end kunde være for Turisten at dvæle ved københavnske Seværdigheder, maa han rive sig løs og køre Nordpaa, ad Strandvejen langs Sundet op til Helsingør, hvor Sundet er smallest. Paa Turen stifter den Rejsende Bekendtskab med den vidunderligt smukke danske Bøgeskov, om hvis Naboskab til Sundet en Digter synger:

Dejlige Sund ved den blaaede Bølge
og med den skovsmykte, sjællandske Kyst.

Helsingør er paa sin Vis Endepunktet for denne Dags Rejse og melder sig som en Sagnets og Historiens berømte By, der trods sine kun 15,000 Indbyggere har en vid Favn for Turister. Det gamle Slot Kronborg (bygget i det sekstende Aarhundrede) har spillet en stor Rolle i baade Krig og Fred, i sidstnævnte Henseende mest ved at blive udødeliggjort af William Shakespeare. Han lader sin berømte „Hamlet“ foregaa paa Kronborg. Slottet selv er iøvrigt meget interessant med sine gamle Fæstningskassermatter og sin oprindelig nederlandske Renæssancestil.

Tilbagevejen til København lægges for Variationens Skyld men tillige til Glæde for Turisten over Fredensborg, en fredfyldt Plet med de store Skove som Ramme. Fredensborg har i særlig Grad vundet sin Popularitet i Kraft af kongelige og kejserlige Herskabers Sommerophold. Hos gamle Kong Christian den 9. var Svigersønnen Kejser Alexander af Rusland ofte Gæst, og Verdens politiske Forhold har sikkert været drøftet mangen Gang paa dette historiske Sted.

Efter Fredensborg følger Hillerød med Frederiksborg Slot, der er et af Nordens stoltste Bygningsværker. Opførelsen paabegyndtes i 1602. Efter Branden i 1858 blev Slottet genopført og er nu Nationalmuseum; det rummer Ting af betydelig historisk Interesse.

Sjælland, den smilende Ø, der hviler som paa et „Silkebolster Blaåt“, har dog ogsaa noget højinteressant og smukt at byde paa, om Vejen gaar sydefter. Denne Rejse gaar først vestlig ad den ca. 30 Kilometer lange Bane-strækning til Roskilde, hvis Domkirke er en af Kristenhedens ældste, og som rummer en Række Ligkapeller for Landets Konger. Tusinder af baade Danske og Udlændinge besøger hvert Aar Domkirken, som er Landets største og fornemste national-historiske Monument.

Paa Rejsen sydefter standses der ved den gamle By Køge med dens over 600 Aar gamle St. Nicolaj Kirke, hvis Indre ejer stor Skønhed baade i Gothik og Renæssance. Køge ejer endvidere et fortræffeligt Museum og mange middelalderlige Huse. Fra Køge er der kun en Sviptur ud til Vallø Slot, et af Renæssancens skønneste Herresæder; siden 1731 er det adeligt Jomfrukloster. Den hele Egn er af typisk sjællandsk Ynde.

Paa Vej fra Køge og sydover passeres Næstved med det i Nærheden liggende skønne Herlufsholm ved Susaa; Slottet har i lange Tider været Akademi. Er Næstved end Syd-sjællands Hovedstad, indtager dog Vordingborg en særlig begunstiget Stilling. Den ligger her, hvor Østersø smilende aabner sin Favn mod Møen og Lolland-Falster, og Byen har sin store Attraktion i Ruinerne af den gamle Valdemarsborg med det saakaldte

„Gaasetaarn“. Det var i denne Egn, at Nordtysklands krigerske Vender mødte de Danske sejrige Modstand, og her udstodes bitre Kampe mellem de mægtige Hansestæder og Danmarks Konge.

Man kan strides om, hvad der er skønnest i et Land, se — histovre ligger Jomfruøen Møen, som paa sin Vis har Lov til at glædes ved Turistens Lovprisning af, hvad dejligt er. Naar man efter en rask Biltur fra Møens Hovedstad Stege har gennemfaret den lille, frodige Ø og er naaet til Klinten, har man paa en Strækning af ca. 10 Kilometer Skrivekridtets Bjergformationer, sonderbrudte og forskudte med dybe, skovgroede Kløfter og Moræner. Havet synger sin Sang for den dejlige hvidklædte Jomfru.

Ogsaa Lolland-Falster byder f. Eks. i det skønt beliggende Maribo paa megen Naturskønhed; men Turisten maa tilbage over Roskilde og vender sig mod midtsjællandske Egne med Byerne Ringsted og Sorø, begge navnkundige i Danmarks Historie. I Sorø ligger Danmarks store Værner, Biskop Absalon, Kjøbenhavns Grundlægger, begravet, og i Akademihaven er rejst en Statue for den europæisk kendte dansk-norske Komedieforfatter Ludvig Holberg.

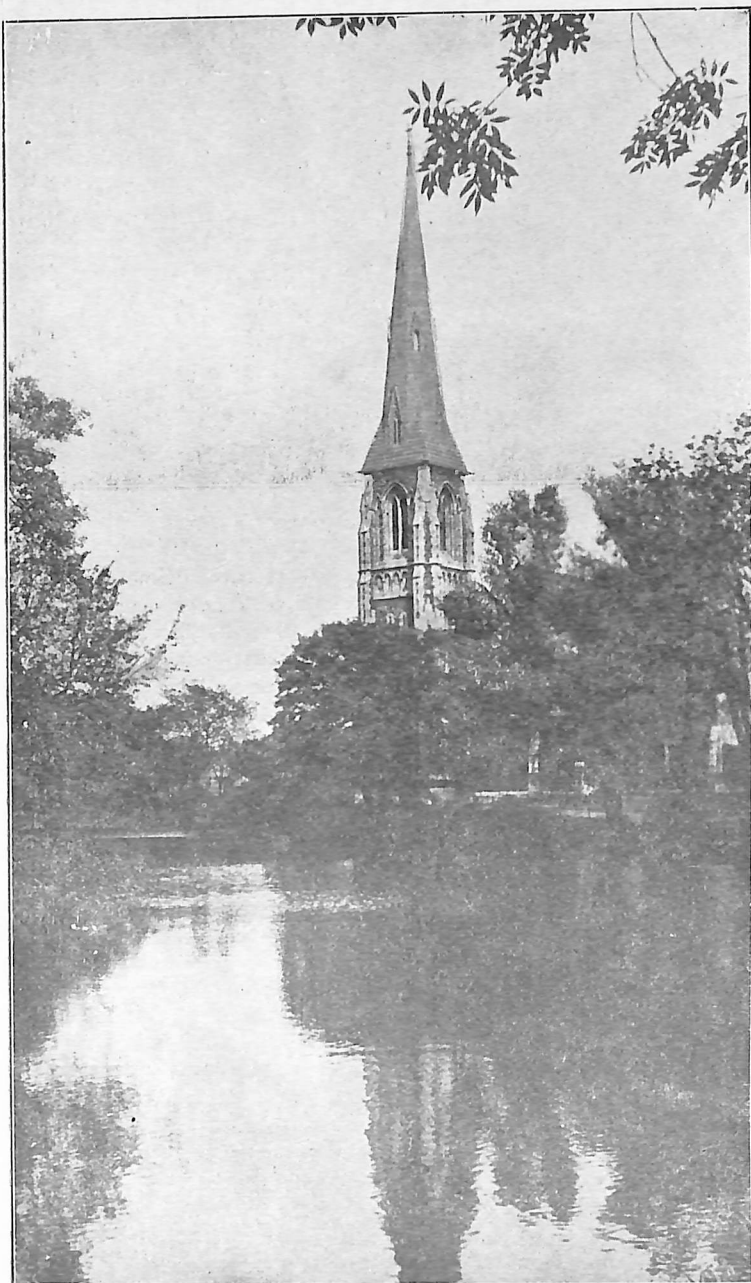
Det vilde være ubilligt, om man i Omtalen af sjællandsk Naturskønhed glemte Egnen ved Jyderup (mellem Holbæk og Kalundborg) et Par Timers Rejse fra Kjøbenhavn med Nordvestbanen. Der er vidunderlig smukke Skove heroppe, stille Søer, og idyllisk ligger Landsbyerne grupperet omkring al denne Herlighed. En anden, vildere, men ikke mindre interessant Tur kan foretages i det nærliggende Odsherred.

Thorwaldsens Museum

Rådhuset i Hovedstaden

Den engelske Kirke i København

En Festaften i Tivoli

Med Færgen over Storebælt, fra Korsør til Nyborg, naaer Turisten til Øen Fyn, der skildres som „Perle paa Havets glinsende Vove, vaarfriske, grønne Aakandeblad“. Øens Hovedstad Odense, der ligger en god halv Times Jernbanerejse fra Nyborg, er Danmarks tredjestørste By. Her fødtes den verdensberømte

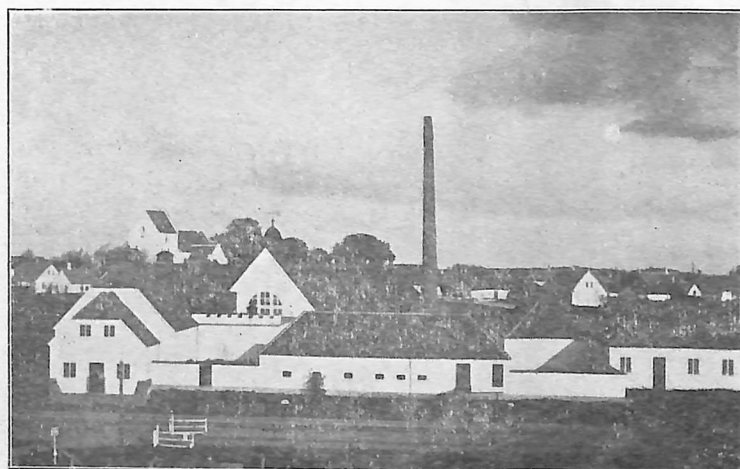
Eventyrdigter Hans Christian Andersen, hvis Barndomshjem er indrettet som Museum og gæstes af overordentlig mange Besøgende. Odense er en livlig By i kønne Omgivelser.

Tager man sydover paa Fyn, Øen med de mange pragtfulde Slotte fra Middelalderens og Renæssancens Periode, kommer man til

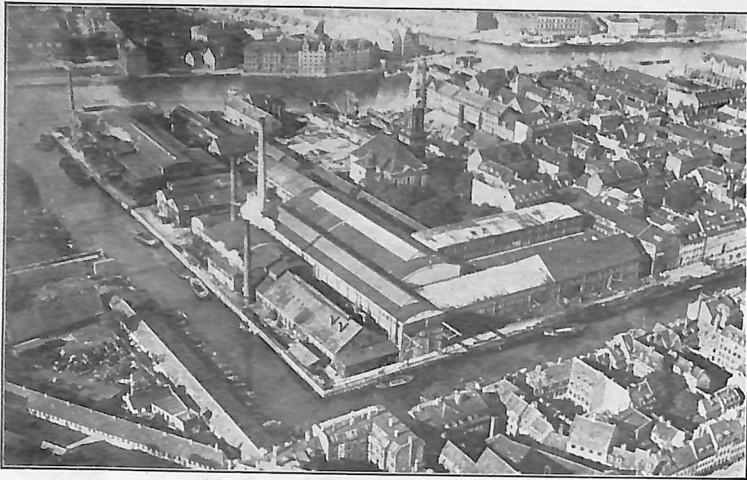
Svendborg, som ligger meget smukt ved Sundet, der slynger sig om yndige Smaaøer som Taasinge og Thurø. Svendborg ved Svendborg Sund er unægtelig ogsaa en af de kønrest beliggende Byer i Danmark. Hele Sydfyn, ogsaa Egnen omkring Faaborg, ejer overhovedet denne svulmende Skønhed.

Domhuset i København

Brolykke Mejeri, Langeland

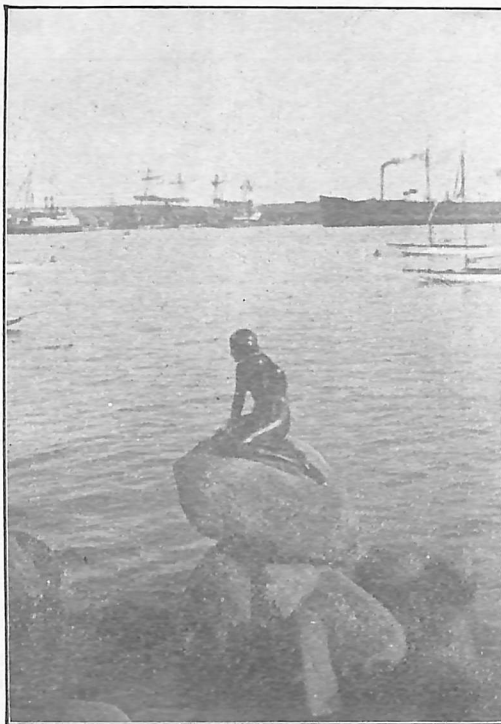
Burmeister & Wain, København

Dynæs

Paa den fortsatte Rejse fra Odense og vestover til Jylland, passeres Byen Middelfart, der paa sin Vis har en ikke mindre smuk Beliggenhed ved Lillebælt og med prægtig gammel Skov i sin umiddelbare Nærhed. Afstanden mellem Fyn og Jylland er kun et Kvarters Rejse med Færgen, og man staar da i den gamle Fæstningsby Fredericia med de historiske Volde. Nu gaar sagtens Turistens Vej straks nordpaa, dersom det er Havet, som drager, men paa Vejen er der i hvert Fald Anledning til at tage Hvilepavser. Først i den overordentlig skønne Egn ved Vejle med Grejsdalen og Munkebjerg, som spejler sin Skønhed i Fjordens friske Vande. Vejle er en af Landets stærkest besøgte Turistbyer og fortjener i alle Maader sit Ry. Over den driftige By Horsens naar man saa til Skanderborg, der ligger smukt ved de store Søer, hvor Danmarks populære Konge, Christian den fjerde (1596 — 1648) fik sin første Navigationsundervisning. Allerede nu begynder det jydsk Fastland at melde sig med sin særegne Natur, hvor Østlandets Grøde grænser op til de magre, sandede Jorder, og hvor længere ude Hedeørkenens Lyngsletter tegner det vemodige Billede af den store Ensomhed.

En lille Afstikker fra Skanderborg til Silkeborg vil føre Turisten lige ind i det jydsk Landskab med lyng- og skovklædte Højedrag. Byen ligger ved Gudena, Danmarks største

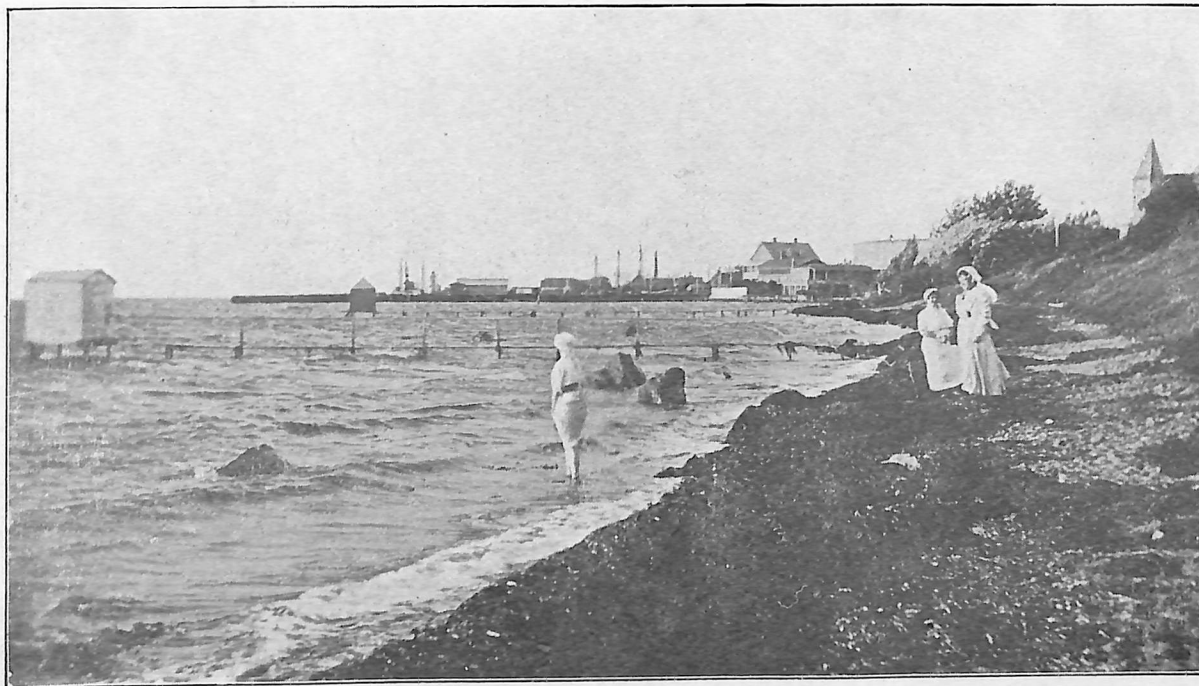

Ved Langelinie

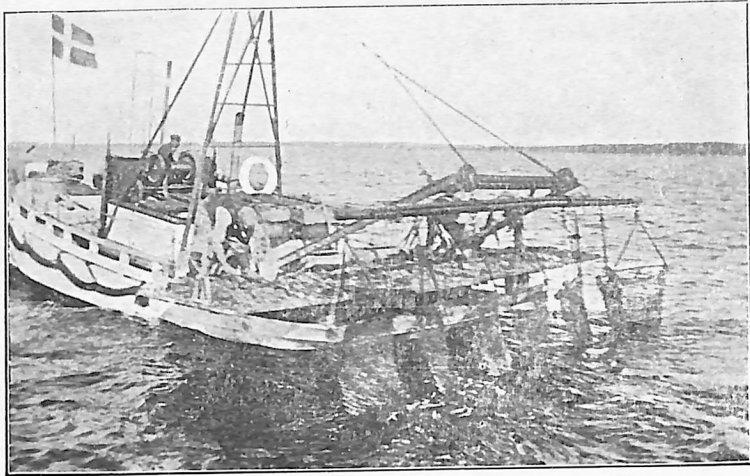
Vandløb, som paa sin ca. 200 Kilometer lange Vandring ikke alene er skønnest i Silkeborg-egnen men tillige har gjort sig tjenlig som Drivkraft, bl. a. for den i 1846 anlagte Papirfabrik. Paa mindre end et Par Timer naar man ad den dejlige Aa ud til Himmelbjerget, hvor Gudenaen gennemstrømmer Julsø. Er „Bjerget“ end kun 147 Meter højt, har man fra Toppen en vidunderlig Udsigt over det kuperede Terræn med dets Søer og Skove.

Foreløbig afbrydes maaske Turen her og over Skanderborg gaar Vejen atter nordpaa med Aarhus, Jyllands Hovedstad, som Stoppested. Her møder man atter en Storbyes muntre Travlhed og pulserende Forretningsliv; men skønt Aarhus med sine over 3/4 Hundre tusinde Indbyggere mest gør Indtryk af en Storby, ejer den i Kraft af sin Beliggenhed en Charme, som fængsler. Frisk stryger Vinden ind fra den brede Havbugt, og to Skoves Skønhed flankerer Byen. Navnlig Marselisborg Skov ejer en henrivende Romantik. Og bortover ligger Djursland og den dejlige Landsdel Mols med Købstaden Ebeltoft.

Under den videre Rejse nordpaa kommer man til Stationsbyen Langaa. Her deler Jernbanenettet sig, idet en Linie fører nordvest over til den gamle minderige Kongeby Viborg, videre til Skive ved en Arm af Limfjorden og derfra pr. Bane og Færge til Nykøbing Mors. Paa denne Rejse kan man lære en hel Del af

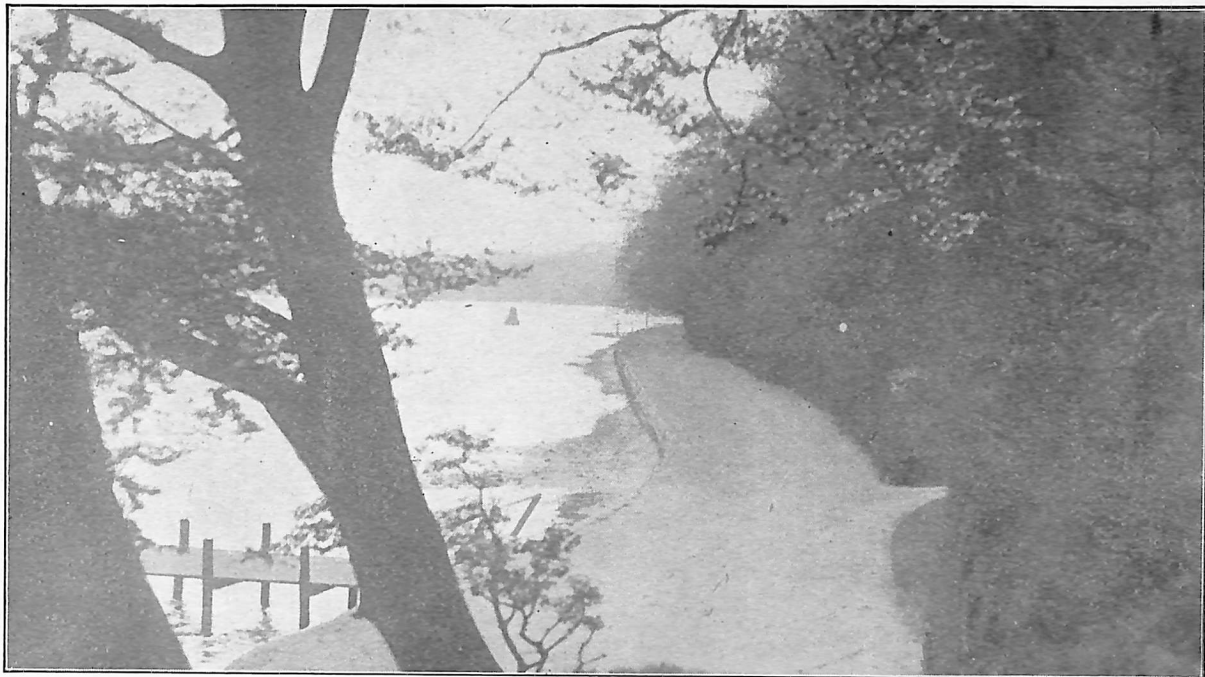
Lohals paa Langeland

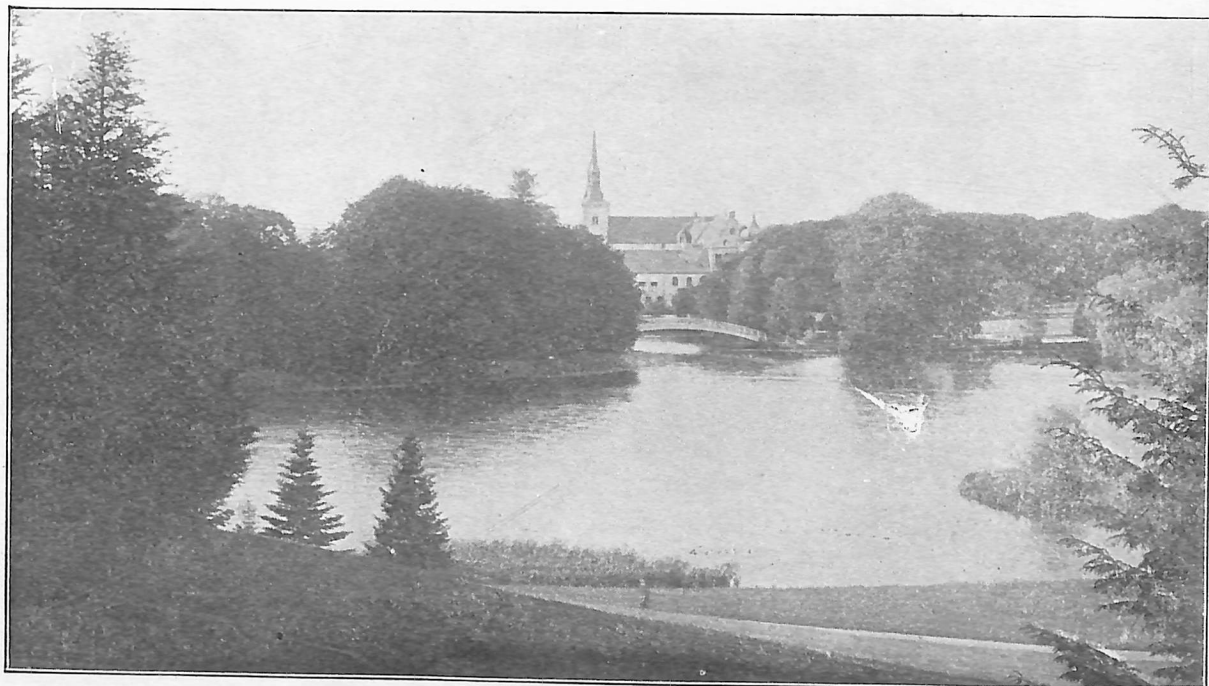
Østersfiskeri i Limfjorden

Gade i Marstal

Christiansminde ved Svendborg

Brahetrolleborgs Slotsark

den kraftige jydsk Natur at kende. I Nykøbing har man fulgt Hedesagens Forkæmper, Oberst Dalgas's Eksempel med Plantning, og paa de saakaldte Legind Bjerges nøgne Bakker er fremtryllet et stort Stykke ægte jydsk Naturpoesi.

Fortsættes der ad Hovedruten fra Aarhus-Langaa og videre nordpaa, naaes efter en ganske kort Jernbanekørsel Byen Randers, som ligger smukt ved Gudenaens Udløb i Kattegat. Dernæst følger Idyllen Hobro ved Mariager Fjord, liggende som en Bjergby dernede i Dalen i Læ af et skovklædt Bakketeræn. Har man løsgjort sig for Idyllen og drager videre med Stoppedet ved Skorping Station, er der kun en Spadseretur til Ræbild Bakker, et storslaaet Stykke Lynghede af sjælden Skønhed, skænket Staten af Dansk-Amerikanerne. Saa fortsættes der igen et kort Stykke Vej nordpaa, indtil man naar Aalborg, Nordjyllands største By. Den ligger ved den lange Vandvej Limfjorden, som forbinder Vesterhavet med Kattegat, et ofte uroligt men højst interessant Farvand.

Aalborg By har Krav paa Turistens Opmærksomhed. Her er megen industriel Virksomhed, navnlig Cementfabrikker, og gamle Minder hilser hvert Øjeblik den Besøgende i Bygningsværker og smalle Gader. I Aalborg mødes Fortid og Nutid i broderligt Haandtryk.

Men det er vel alligevel Havet, som drager Turisten til sig, „Havet omkring Danmark, vort moderlige Hav“, som Digteren synger. Mest kendt er Skagen, Fiskerlejet paa det nordligste Punkt „Grenen“, hvor Kattegat og Skagerak kaster sig mod hinanden, Bringe mod Bringe, naar Stormen sætter ind. Her møder Øjet det store Sandhav, Klitterne, og herfra er — som paa mange Steder af Vestkysten — øvet Redningsværk, der har frelst Hundreder og atter Hundreder af Søfolk fra Døden i den vaade Grav. Store Turiststrømme gæster vel nærmest Skagen, men ikke mindre storslaaet er Naturen ved Lønstrup, Løkken, Svinkløv, Bulbjerg og sydover langs Vestkysten: Agger, Harboøre, Hvide Sande og Bovbjerg.

Den største af Vestkystens Byer er Esbjerg, hvorfra danske Landsbrugsprodukter for Hundredemillioner af Kroner sendes til England. Esbjerg er en ung By, for ca. en Menneskealder siden, skød den op med amerikansk Fart og har under skiftende Konjunkturer holdt Kursen. I Esbjergs umiddelbare Nærhed ligger Fanø, et søgt Turiststed med udmærket Badestrand. Fra Esbjerg er der Jernbaneforbindelse østover, hvor man under Vejs til Fredericia kan øse Glæde af en Visit i den smukt beliggende By Kolding med Ruinerne af Kongeborgen Koldinghus. Sydover fra Kolding gaar Vejen til Sønderjyllands Byer Aabenraa, Haderslev og Sønderborg, der alle

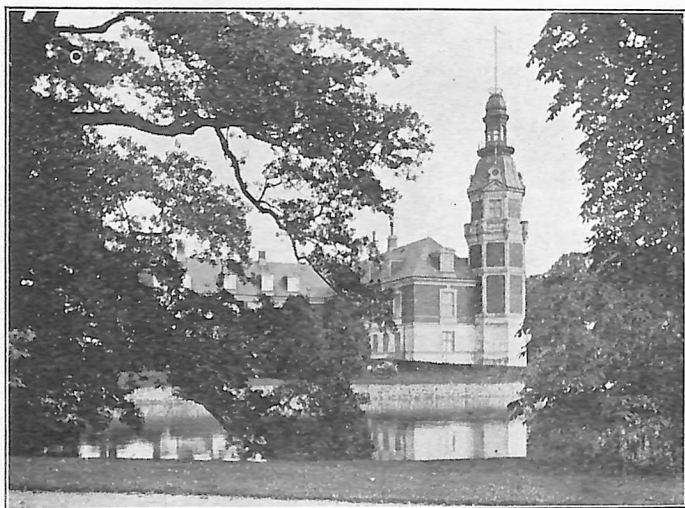
er smukt beliggende ved Fjord og Sund. Her, som Del af det efter Verdenskrigen genvundne danske Land, ligger Øen Als, som kaldtes „Perlen i den danske Krone“. („I Dybbøl Skanser paa Als kæmpede den danske Hær i 1864 tappert mod Prøjsjerne.)

Tager Turisten fra Esbjerg til nærmeste Købstad paa Vestsiden, fanges han af et Stykke Middelalder. Ribe hedder den gamle danske By, som — liggende noget fra Alfarvej — har bevaret sit Fortidspræg og uimodsagt er den interessanteste af alle danske Byer, hvad middelalderlig Romantik angaar. Dens Domkirke staar som et stolt Monument over borgerligt Færd, der øves i de maleriske Huse til Ære for, hvad dansk er og i Ærbødighed for Tusindaars gamle Minder.

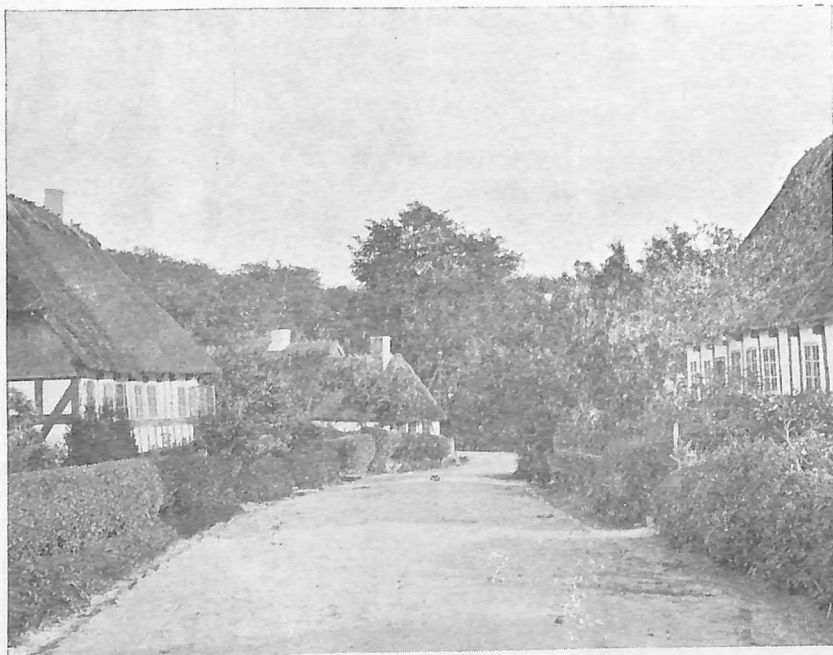
Af Sønderjyllands Byer er der endnu Anledning til at nævne Tønder, der ogsaa, omend i mindre udstrakt Grad end Ribe, har et gammeldags Præg.

Spredt rundt om i Danmark findes de berømte Kæmpehøje, som oftest i Nærheden af Strand, hvor Vikingerne afgjorde deres Mellemværender og fandt sidste Hvilested efter en kampfyldt Tilværelse. Om dem synger en Digter:

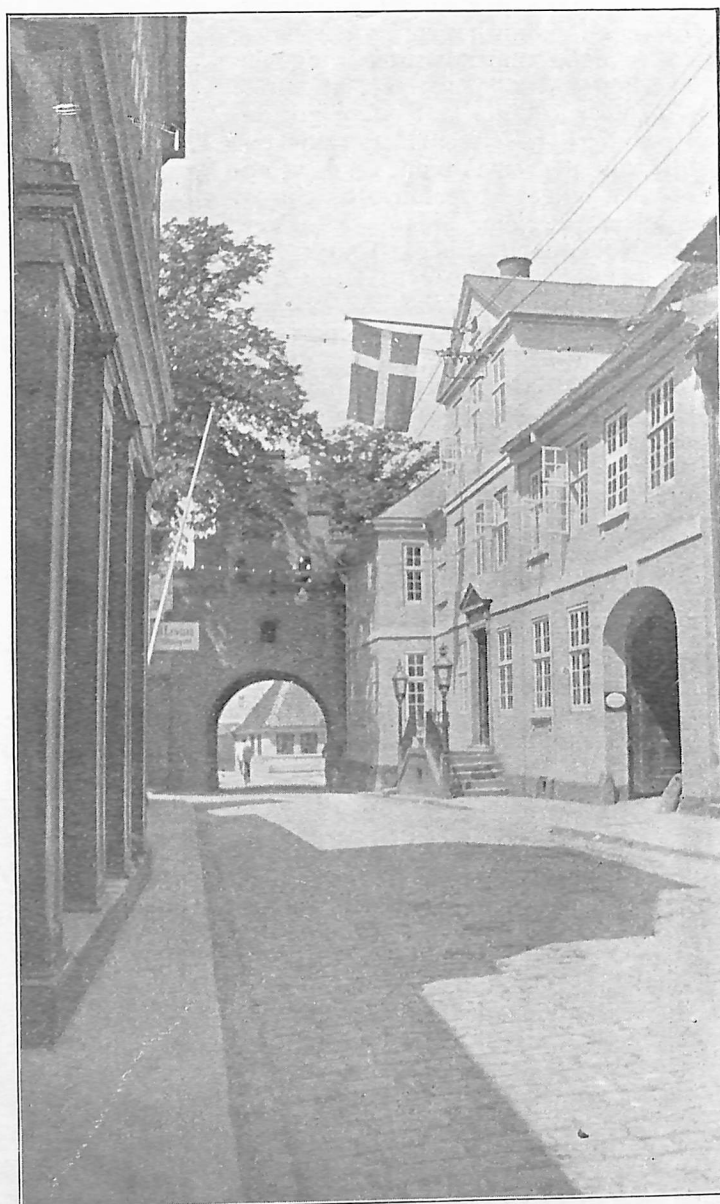
Danmark, dine Kæmpegrave
er en kostbar Skat,
bedst af alt, hvad i din Have
Gud har gavmildt sat.

Hvedholm paa Fyn

En Landsby paa Fyn

Gade i Faaborg

Rejsen Hjem, og Stevns

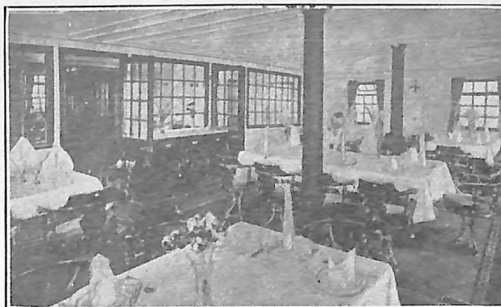
AF H. TROLLE-STENSTRUP

DER kommer i nogle Menneskers Liv en Stund, som nærmer sig Dødens i Højtidelighed, skønt den kan synes som Indvielsen til et nyt Livsafsnit. Det er Hjemfarten for den, som har været borte fra sit Fødeland i en Række Aar. En og anden vil sammenligne denne Hjemfart med Udfarten mange Aar tidligere; men der i Virkeligheden ingen Lighedspunkter. Vort Legeme, hedder det sig, ændres totalt i Løbet af syv Aar. Syv Aars Stofskifte, Slid og Nyvækst har givet Legemet andre Celler; kun Overfladen, Rammen og visse Træk er endnu genkendelige. Men det samme Spand af Aar forandrer ogsaa Sjælen. Den Mand, som vender hjem, er ikke den samme, som den der engang drog ud.

Naar Tiden nærmer sig, som man har berammet for Afrejsen, besættes man af en sød og ubeskrivelig Uro. Som i alle andre Livsforhold er det Forberedelserne og Forventningen der udgør Hovedparten af Glæden. Man begynder at studere Rejselister og Dampsikbsruter. For en Dansker ligger det jo nærmest at tænke paa den „direkte Linie“. Saadan gik det ogsaa med mig. Men en Dag faldt mit Øje tilfældig paa en Annonce, der anvendte et meget overtalende Sprog. „Med Baltic-American Line“ fra New York til Københavns Rhed. Kahyt \$125 og op“, stod der. Min Ven Oscar Ecklaf, der handler med Skibsbilletter, men ikke har „Baltiskan“ paa sit Repertoire, fraraadede mig at experimentere. „Estonia“ og „Lituania“, forsikrede han, var smaa Fragtbaade, der bare fuskede i den oceangaaende Passagertrafik. „Men Ø. K.“, indvendte jeg; det er dog to Bogstaver, som borger for Stabilitet, og hvad angaar den billige Pris af \$135 paa Bridge-deck, da anser jeg den mindre som Løkkemad end som et prisværdigt Forsøg paa at skaffe Danmarksrejsende Turen for en overkommelig Pris. Jeg vælger Ø. K.”

Og jeg fik ikke Grund til at fortryde mit Valg.

Blandt „Estonia“'s ca. 300 Passagerer var kun syv Danske, iberegnet en Hjemmeføddning fra Malmø. Disse syv fik jeg hurtig opsøgt og anbragt ved et fælles Bord, og det blev et brillant Rejseselskab. Billedet viser en Klynge af disse prægtige Mennesker. Yderst til venstre ses 1ste Styrmand Krarup. Til højre for ham staar Svenskeren Johnson, paa Vej til Malmø fra Los Angeles. Nummer 3 med det lyse, ejegode Smil er Førstemester Stark; dernæst Undertegnede, Prof. L.—, Fru O.—, Frk. R. og den djærve Bogtrykker Niels Jensen fra Brooklyn. Jensen havde ikke været hjemme i fyrrer Aar og var paa Vej til at gense sin 87-aarige Moder i Jylland. Første Dags Sejlads rystede os sammen, og ved Aftensbordet havde vi alle tituleret hinan-

den. Tømmersvend Johnson var bleven Arkitekt, Professoren Statsraad, og den trivelige Bogtrykker Generalkonsul. Anden Dag løb „Estonia“ ind i en Storm, og Arkitekten udeblev fra Bordet. Vi bragte ham Frugt og Smørrebrød ned i Kahytten, men han vægrede sig ved at tage anden Næring end Øl og bart Rugbrød. I timevis laa han hen i en Døs med en Pilsner anbragt i Munden som en Patteflaske, og det frugtede kun lidet at Generalkonsulen forsikrede at han vilde paadrage sig Tuborgkulose ved denne vedholdende Patten af Flasken. Selv da „Estonia“ tog Vand og den ene Styrtesø efter den anden skyllede ind over Agterdækket lod Arkitekten sig ikke lokke op paa Dækket. „Men vi skal i Baadene“ sagde jeg for at vække ham af Dvalen.

„Gaa i Baadene“, sukkede han, „jeg bliver hvor jeg er.“

Da Stormen stilnede, og Arkitekten atter mødte ved Bordet, foreslog han at vi skulde lade Titlerne falde. De koster for store Drikkepenge, mente han.

Vi har alle vore større eller mindre Svagheder, og hele Livskunsten ligger hovedsagelig i at skjule disse. For Statsraaden lykkedes det ikke ganske. Han havde for Vane at tage de Æbler og Appelsiner, han ikke kunde sætte tillivs efter Middagen, ind i sin Kahyt, og da han ikke kunde faa tilstrækkelig Appetit mellem Maaltiderne, hobe de Frugten gradvis op i en anselig Dynge. En Dag kom en af os uforvarende over denne Reservebeholdning med det Resultat at Statsraaden med et faldt i Rang til Frugtimportør. Hver Gang han trak sig tilbage til sin Kahyt, fulgtes han til Døren med en drilsk Bemærkning om Besøg paa Frugtlageret.

En Nat bragte en af Mandskabet en Søvalse ind fra Dækket. Det var udfør Bankerne, og den kønne lille Fugl med det laadne Hoved og de blanke Øjne havde formodentlig ladet sig hidlokke af Skibets Lys og sat sig til Hvile paa Dækket. Om Morgenen satte den atter i Flugt udover Havet.

„Estonia“ gik støt i Kursen med Frederik VIII. ret forude. „Vi skal jage Frederiksen“, sagde Mandskabet, saa han skal bruge 180 Tons Kul i Døgnet for at komme først ind til København.”

Ellers var det bare at sidde timevis i Dæksstolene og stirre ud over Havet og følge Maagerne Flugt. Er det de samme Maager der følger Skibet over Havet eller skifter Flokkene? Ingen vidste det, men oppe ved Skotland forekom det os at Maagerne blev mindre og fløj langt nærmere ved Skibet.

Det var ud for Skotland man først fornå at man var vendt tilbage til Norden. Inde ved den øde, barske Kyst kogte Brændingen, der ved Nattetide lyste som en lang Fosforstrib, og Synet af isolerede Klippeøer bragte Wordsworth's „Solitary Reaper“ i Erindring. Men det var den skotske Himmel, som førte Tanken paa Hjemlandet. Dette lyse, tynde Blaa, saa uligt Amerikas Indigohimmel, og behængt med store hvide Vat-Skyer, det var den Himmel vi var opvokset under.

Saa dukkede Skagen frem, man øjnede det skønne Fyrskib, og sejlede ind i Kattegats Smule Farvand. Næste Morgen tonede Kronborg frem (Kronborg, der aldrig genses af nogen hjemvendende Dansker uden gennem Taareglimt), og endelig ankrede „Estonia“ op bag Trekroner.

Jeg havde hørt Rødvig Bad omtalt som et af de bedste Badesteder i Landet. Danmark er vedvarende et af de billigste Jernbanelande i Verden. „Rejsende til Rødvig skifter i Køge“, hed det. Og rigtigt — i Køge maatte man over i Østsjællands Privatbanes smaa, gammel-dags Vogne, hvor de Rejsende bliver omhyggelig indelukket. „Hvor længe tager Turen til Rødvig?“ spurgte vi Lokotivføreren. „Vi kører skam stærkt nu“, svarede han med Stolthed og var lige ved at ville klappe Lokomotivet. Men jeg var kommen op i den saakaldte Rødvig Lynexpres. Den kørte for saa vidt hurtigt nok, men den standsede for mange Steder. Fra Kupevinduet saas Berliner Flyveren følge Ruten over de flade Marker. I Haarlev skiftedes igen, og saa standsedes der ved Klippinge, en Stationsby med et altfor stort Hotel, Store og Lille Hedinge. Endelig raslede Lyn-Expressen ind paa Rødvig Banegaard, hvorfra man skimter Havet. Det var Thalassa om igen. Jo, Østersøen er der saa blaa som selve Middelfartshavet.

Rødvig er som Badeby endnu i sin Vorden, men der er noget at bygge paa og Vand nok. I Havnen ligger altid en Bunke Stenfiskere, og overalt ses Opslag, der reklamerer Kroen. Kroen er Stedets Knudepunkt, og det siges at enhver Rødviger enten har arbejdet der, arbejder der, eller før eller senere kommer til at arbejde der. Et Opslag fortæller om 147 Skridt til Kroen. Man tæller efter og finder at Kromanden maa have taget Pokkers lange Skridt ved den Opmaalning, og at han, skønt af den gamle Skole, er fulgt godt med Tiden.

Fra Kroens Have, hvor Klinten begynder at rygge sig, har man den prægtigste Udsigt til Møen. I Soldis toner den frem som et Isbjerg, og naar Maanen staar kobberrød op og Stjernerne spejler sig i det stille Vand, som om der stod Tusinde Lygter paa Havbunden, synes Møen saa fata morganisk nær. Og dog er der hele fire Mil til dens nærmeste Forstrand, noget man indser ved at høre hvor langt Falsterbos Blinkfyrt er borte.

„Hvorfor skrives der ikke en Sang om Møen?“ spørger Kromanden. Som Strandfoged gaar han ofte timevis i stormfulde Nætter og stirrer betaget over mod Lyksalighedens Ø. „Vi har Sange om Heden og Skamlingsbanken; hvorfor faar vi ikke ogsaa en om Danmarks Klenodie?“

„Her er den“, sagde jeg næste Dag og rakte ham et Ark beskrevet Papir. — Og Melodien?

— Den passer til „Aloha Oe“ ((Farewell to Thee).

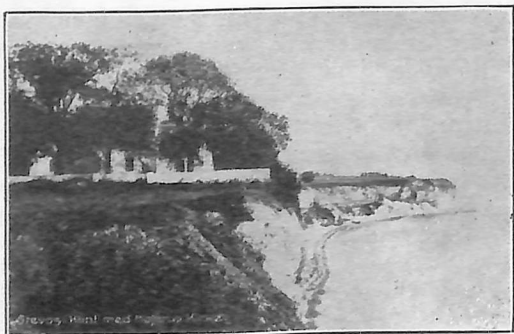
MØENS KLINT.

Som en Snekke, der paa Havet troner
Ses Klinten, hvid som Polens Is;
Som et Syn fra Tabellandes Zoner,
Som et Glimt af det tabte Paradis
Hver Morgengry — staar den paany
Som Fjelde dækt med evig Sne og Is;
I Solens Lys, i Taagedis
Et Glimt af Paradis.

Og, naar Maanens Sølvfakkel tændes,
Og Havet staar i Morilds Brand,
Medens Lys fra Tusind Stjerner sendes
Over Bølger, som sukker tyst mod Strand
O, intet Sted — paa Jord jeg ved
Saa skøn som Møens Klint naar Sol gaar ned.

Dens hvide Fred, naar Dagen led,
Er Bud fra Evighed.

Der, hvor Dronningstolen byder Søde
For den, som elsker Guds Natur,
Og hvor Taleren i Andagts Glæde
Vender Øjet mod Himlens Stjernemur.
Fandt du og jeg en Rosenvej
Til Lykken og al Livets Herlighed;
For, mens vi gik, vi Vished fik
Om evig Kærlighed.

Stevns er en sagnfyldt Egn. Enhver Stevnsboer har noget at fortælle, men Lods Hansen overgaar dem alle. Han havde en Historie om to Mænd, der i hans Bedstefars Tid var trængt ti Kilometer ind i Klintekongens Hule og fundet at den hemmelige Sti mandede ud i Munkegangen i Store Hedinge. Og en anden berettede om en Kæmpehøj, hvor Ejeren lod grave, trods Sognets Forbud, med det Resultat at Datteren blev stum og Sønnen halt. „Men Maleren kan fortælle noget,“ vedblev han. „Han har et ældgammelt Manuskript, som fortæller om et mærkeligt Gravfund — en Hest med Guldsko. Det maa have været selve Klintekongen som jordede den.“ Men Malerens Manuskript viste sig at være en gammel haandskreven Huspostil, der ikke nævnedes et Ord om noget Oldtidsfund.

— Det er en L. L., sagde Stedets Barber, en trivelig Magkarl, som havde været tre Aar i U. S. A. og ved sin Hjemkomst til Rødvig vakt ligefrem Sensation ved at indføre Brugen af skoldhede Servietter. — En L. L.! Hvad er det? — Det betyder en Lods-Løgn.

Naar man er i Rødvig kan man ikke undlade at bese Danmarks berømteste Kirke. Skønt Kromanden til Dato ikke har talt Skridtene, vides det at Højerup Kirke kun ligger smaa fem Kilometer fra Kroen. En gammel Morlille kommer med Nøglerne og lukker os ind. Man ser en Prædikestol fra Chr. IV.s Tid; Bænkene er snævre og umagelige, og her og der ses udskaarne Mandehoveder, der forsikres at skulle forestille Kirkens Bygmester Peder Lodehat. Naar man staar ved Kirkegaardsmuren, der luder udover den stejle Klint, forekommer det en ubegribeligt at Kirken i fordums Tider har ligget sikkert ind i Landet. Gamle Folk fortæller at der i deres Barndom løb en bred Kørevej mellem Muren og Klinten. Nu er der kun Afgrund, og Alteret siges at svæve over Forstranden. Saa meget Land har Havet taget. Enhver Dansker kender Sagnet om Hanefjedet. Hver

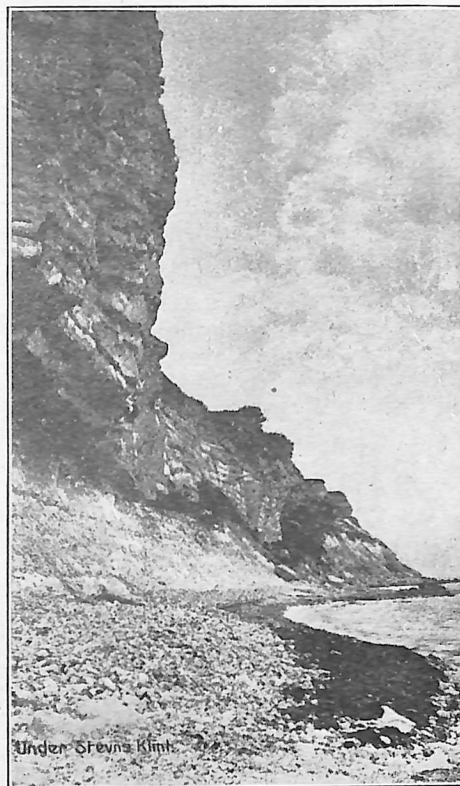
Julenat flytter Højerup Kirke sig et Hanefjed ind i Landet for at staa paa sikker Grund; men enten er Fjedene for korte eller Havet tager for meget bort af Klinten, for Kirken er allerede for adskillige Aar siden bleven erstattet med en ny, da Gudstjeneste i den gamle anses for livsfarlig. Snedkermester Flidner giver sit Besyv med. Han fortæller om en Degn som en Julenat havde begivet sig alene ind i Kirken for at undersøge om Sagnet virkelig havde noget paa sig. Som han satte Stigen op mod Alteret og Klokkeren slog Midnatstimen, gav det et vældigt Ryk i Bygningen, og Degnen faldt overende. Næste Dag afgav han Forklaring i Sogneraadet.

— „Kirken flyttede sig altsaa virkelig?“ spurgte man ham.

„Ja, og jeg faldt bagover og stødte mig noget saa grusomt“, bekræftede Degnen.

— „I Nakken? Tak, saa røg det Sagn.“ For Manden kunde jo være faldet forover med Stigen, ræsonnerede man, hvis det med Hanefjedet skulde holde Stik. Noget hvorom der forøvrigt kan tvistes, paa Trods af Overtroens Lov.

Stevns er lige saa berømt for sine Natte-gale og Elverhøj som for Klinten, skønt Elverhøj ivoerligt ligger et Par Mil derfra og ikke saa nær, som Heiberg lægger den. Tæt ved Højerup Kirke og den skønne Lund, der smykkes af Mindestene om Peder Syv og Chr. Richardt, fører en stejl Trappe med et skrøbeligt Ræk-

Under Stevns Klint.

værk ned til Stranden. Damer svimles og ængstes ved at stirre ned mod den dybtliggende Strand, hvor Havet har skyllet en utrolig Mængde Rullesten op. Stedvis er Klinten saa udhulet ved Vind og Vejr og siær af Frostens Smuldren af det bløde Kridt, at den luder faretruende og synes skrækindjagende høj.

„Men nu maa De ogsaa skrive en Sang om Stevns.” Det var Flidner, som kom med den Opfordring. Jeg lovede ham Sangen, og her er den. Man kan nynne den til Melodien: “When You and I were young, Maggie”.

STEVNS KLINT.

O, husker du Stevns' Nattergale
Og Kirken ved Højerup Lund?
Hvor jeg fik dit Hjerte i Tale
Og kyssed dit Øje og Mund;
Mens Maanen paa Nathimlens Tavle
Lod riste et dunkelt Runebrev.
Og vi to kun evned at tyde
Hvad Maanen med Guldgriffel skrev.

Den skrev, mens vi vandred ved Stranden
Med Haandtryk og Kind lagt mod Kind:
At evig vi elsked hinanden
Med opladte Hjerter og Sind —

At Blomsterduft bæres med Vinden
Tidt Mile fra hvor de staar i Bed;
Men Kærlighed gaar imod Stormen
Og vinder i Styrke derved.

O, saa mangen en Stjerne
Er slukt siden du blev min Brud,
De Aar de blev mange og fjerne,
Snart rinder vort Timeglas ud;
Men trofast som Fyret paa Klinten
Og Kirken, der veg et Hanefjed,
Naar Havet tog Land, er vort Hjerte
Til Sol gaar i Vesterled ned.

Og saa svandt den Sommer i Danmark.

En Snebold

Af V. BANG

Illustreret af RASMUS CHRISTIANSEN

GAMLE Frøken Grønnegaard havde tilbragt Juleaften hos sin Broder, Grosserer Grønnegaard, og hun havde som sædvanlig haft en rigtig hyggelig Aften. Hun havde danset omkring Juletræet med de søde Børn, havde spillet Julesange paa Klaveret, modtaget en Mængde smukke Presenter og glædet hele Familien med sine nyttige Gaver, som hun var berømt for; thi Strømper, Muffediser og Halstørklæder fra Tante Sabines Fabrik varede meget mere end dobbelt saa længe som de, man købte i Butikkerne.

Saa var hun endelig blevet fulgt til Sporvognen og havde naaet sit eget hyggelige, lille Hjem ude paa Frederiksberg, og nu sad hun i sin pæne Dagligstue Juleaften klokken halv elleve — og græd. Dette var meget mærkeligt, især da hendes Humør ellers var fortræffeligt, og det maatte derfor have en ganske overordentlig Grund, hvilket det ogsaa havde.

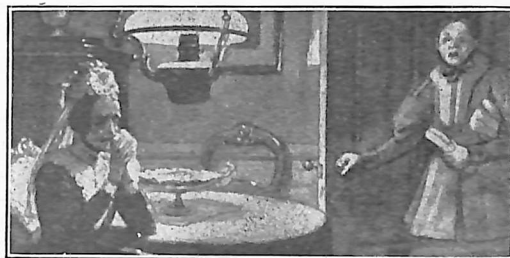
Stakkels gamle Frøken Grønnegaard havde nemlig pluselig opdaget, at hendes lille Diamantnaal, som hele Aftenen havde siddet i Halslinningen paa den sorte Silkekjole og skinnet om Kap med Julelysene, var borte, og det var virkelig en meget sørgelig Begivenhed, som nok kunde forklare Frøkenens Taarer; thi Naalen havde hun faaet af sin Bedstemoder den Dag, hun blev konfirmeret, og satte stor Pris paa den, ikke alene fordi den var kostbar. Det var en ganske lille Guldnaal med en eneste stor Diamant, og den blev kun taget frem ved de allerhøjtideligste Lejligheder, og den blev da altid sat fast med saa stor Omhu, at den i de mange Aar endnu aldrig havde været borte.

Fortvivlet havde den gamle Dame søgt efter sin Skat overalt i Lejligheden; ja, hun havde endog været med Lys ned ad alle Trapperne helt nede i Gadedøren; men ingen Steder var den at se, og nu sad hun som sagt og græd.

Da hendes gamle Pige Mariane kom hjem fra sit Juleselskab og traadte ind ad Døren, blev hun forfærdet staaende og sagde: „Men Herregud, er Frøkenen syg?” Men Frøkenen forklarede hende, hvad der var i Vejen, og Mariane begyndte straks at trøste hende.

Det var nu det kønne ved Mariane, at hendes Opfindsomhed, naar det gjaldt om at trøste og hjælpe andre Mennesker, var ligefrem vidunderlig, og hun var derfor heller ikke mere end tre Sekunder om at finde paa, at Naalen naturligvis laa hos Grossererens. „Den er faldet ud, da De legede med Børnene, kære Frøken, saadan som de dejlige Børn altid tumler med Dem; den er kanske blevet hængende paa en Gren af Juletræet! Naar de nu alle sammen kommer i Morgen Formiddag, saa har de den med, det er jeg aldeles vis paa.”

Frøken Grønnegaard kunde desværre ikke dele dette Haab; thi, da hun gik, havde hendes Svigerinde set paa Naalen ude i Entreen og som sædvanlig beundret dens Skønhed. Og saa maatte hun

da give Mariane en udførlig Skildring af, hvor hun havde været hende, og hvad hun havde taget sig for lige siden sin Hjemkomst, for at der endnu samme Aften kunde blive ledt alle Vegne.

„Ser du, Mariane,” sagde hun, „jeg havde frosset slemt i Sporvognen, og saa lavede jeg mig en Kop varm Te. Da jeg havde drukket den, skar jeg Resten af Brødet i Stykker og gik op til Gangvinduet med det og lagde det paa Spurvenes Brædt, for at de smaa Stakler kan have det straks i Morgen tidlig. Derpaa gik jeg herved igen, og straks, da jeg skulde tage Kjolen af, opdagede jeg, at min lille Naal manglede. Men lad os nu ikke tale mere om den! Den ligger formentlig paa Gaden eller i Sporvognen. Det skulde Bedstemoder have tænkt, at jeg gamle Menneske ikke kunde passe bedre paa hendes Gave!”

Mariane tændte øjeblikkelig Køkkenlampen og foretog en ny Ransagning af hele Trappegangen. Særlig de ni Trin op til Vinduet, hvor Spurvebrættet befandt sig, blev omhyggeligt undersøgt, men alt forgæves. Og med tungt Hjerte opgav Frøken Grønnegaard Sagen, takkede Mariane for Ulejligheden og sagde: „Du var vel, for at tale om andre Ting, henne og bestilte den store Julekage til i Morgen, naar min Brors og Børnene kommer til Chokolade?”

„Ja, Frøken,” svarede Mariane, „inde hos Bager Kirkeby bestilte jeg den. Frøkenen ved nok, vi skulde prøve hos ham, for den i Fjor fra Melberg var jo rent elendig. Og Melberg maa saamænd allerede have faaet at vide, at vi havde bestilt en Trekroners hos Kirkeby; for jeg saa ham nu i Aften paa Gaden, og han gloede saa galt paa mig, at jeg næsten blev angst og bange.

Saadan snakkede de endnu lidt sammen om Forberedelserne til det aarlige Chokoladeselskab 1. Juledag og gik derpaa hver til sit. Men det varede længe, inden Frøken Grønnegaard kunde sove for Tanken om sin lille Naal; thi, da Mariane sagde God Nat, havde hun forsikret hende, at nu var hun aldeles vis paa, at Naalen var tabt i Sporvognen, hvorfor hendes Søsters Mand, der var Konduktør, naturligvis kunde skaffe den som ingenting. Til dette Haab klyngede den stakkels Frøken sig nu, og hun syntes ligefrem, at hun kunde se den ligge og skinne nede i hans Taske mellem alle Femørerne.

Bagermester Melberg hadede Bagermester Kirkeby, og denne gengældte hans Følelser.

Kirkeby havde været Svend hos Melberg i mange Aar, var dernæst rejst til Udlandet, hvor han lærte en Masse fine Bagerkunster at kende, og, da han kom hjem, lejede han en Butik lige ovre paa det andet Hjørne og aabnede en morderisk Kappelstrid med sin gamle Mester. Denne sagde aabenlyst i Butikken, saa alle hørte det: „Ja, det kalder den Abekat nu paa sit udenlandske for Handels-talang; men jeg kalder det Kæltringestreger!”

Forholdet mellem dem var saa spændt, at alle Mennesker i Nabolaget talte derom, og Droskekusken, som havde Holdeplads henne i Gaden, kunde sige: „Der bliver snart regulær Tvekamp paa lange Franskbrød. I skal se, det ender med, at de stiller Kanoner op og skyder med Rundstykker og Pebernødder tværs over Gaden, de to Kukkenbagere, i Stedet for at forliges som ordentlige Folk, naar der er Handel nok til dem begge. Brød maa jo alle Mennesker have!”

Heri kunde Droskekusken have Ret. Men Melberg mente, at Folk skulde have hans Brød, og Kirkeby fordrede, at hans skulde have Forrangen. Deri stak hele Krigen, som saa megen anden Krig i Verden.

Og Striden bredte sig. Selv Bager-svendene fra de to Forretninger saa galt til hverandre i den Anledning; men værst rasede Kampen dog mellem de to Bagerdreng, der havde det Hverv at gaa omkring med „Morgenbrødet.” Det var ogsaa en Skik, Kirkeby havde indført med den Plakat i Vinduet: „Morgenbrød bringes.” Alle Pigerne vilde nu have Brødet bragt, Melberg maatte tænderskærende indføre lignende Plakater, og Drengene sloges paa Trapperne, saa Bollerne fløj om Ørerne paa dem.

Da Julen nærmede sig, blev det først rent galt.

Aarstidens Evne til at ansøre Forretningsfolks Opfindsomhed havde ogsaa sat Bager Kirkebys i Bevægelse og fremtryllet et Resultat, der indbragte ham hele Nabolagets Beundring. Af Kagedejg havde han forarbejdet det nydeligste Slot med Taarne og Spir og røde Gardiner for Vinduerne, hvilket i og for sig nok var værd at se. Men naar der om Aftenen ved en sindrige Fremgangsmaade — man mumlede om Elektricitet! — tændtes Lys inde i Kagehuset, saa alle Vinduerne skinnede rødt, maatte man indrømme, at Melberg var sejlet langt agterud med hans tarvelige og godtkøbs Udstilling af Honningkageheste, og der blev Opløb foran Kirkebys Butik hver eneste Aften i en hel Uge.

Alt dette „Gøgl”, som Melberg kaldte det, kunde imidlertid være, hvad det være vilde; det fortjente ikke, at man ærgrede sig over det; men at Frøken Grønnegaards Trekroners Julekage, som han i en Aarrække havde haft den Ære at levere, skulde udgaa fra hans Fjendes Etablissement, det var dog for galt. Melberg skummede af Raseri, og om Morgen sagde han til Bagerdrengen: „Nikolaj, naar du kan faa Ram paa Kirkebys skævbenede Sofus og mase et eller andet paa ham, giver jeg dig en Krone.”

Dette mente han naturligvis ikke

bogstaveligt; men Nikolaj opfattede det ligefrem som en Bestilling, Kroner tjente han ikke mange af, og omtalte Sofus havde saa ofte pralet af de Drikkepenge, han erhvervede, at han rigeligt havde gjort sig værdig til, hvad Mester undte ham.

Da Nikolaj derfor Julemorgen havde været med Brød paa Etagen oven over Frøken Grønnegaards Lejlighed, satte han sig ned paa en lille Stol, som var anbragt der til Beboernes Bekvemmelighed, og henfaldt i dybe Tanker om, hvorledes han bedst kunde hævne sin Mesters Ære paa den skævbenede Sofus.

Efter mange Overvejelser bestemte han, at det maatte være noget med en Snebold.

Der var faldet en Masse Sne om Nat-ten, og en rigtig god Snebold, haardt trykket, kunde nok, naar den blev kastet med Forstand, „mase et eller andet”.

Just som han havde besluttet sig for denne Plan, hørte han nogen komme syngende op ad Trapperne, og ved at kigge ned gennem Gelænderet opdagede han sin Fjende med den store Kagekurv under Armen. Det var et Svineheld, han her havde med sig. I en Fart stødte han Vinduet op, samlede al Sneen paa Spurv-venes Brædt i en Klump og trykkede den fast sammen. Der kom rigtignok Brødstumper imellem, men hvad gjorde det? Bolden blev god nok alligevel, en rigtig Bombe med noget i!

Stille som en Kat, der lurar paa en Mus, stod han og ventede, til der blev lukket op, og i samme Øjeblik som Frøken Grønnegaard havde aabnet Kurven for selv at tage Kagen frem, susede Bomben ned i Hovedet paa den intet anende Sofus, splintredes i mange smaa Stykker og oversølede Kagen, Frøkenen og Bagerdrengen med en Regn af Sneklatter og smaa, firkantede Stykker Rugbrød, der var bestemt til Spurvemad, men som Sneen havde dækket til.

Der opstod selvfølgelig en umaadelig Forvirring over dette fejge og uventede Angreb.

Frøkenen hvinede ligefrem af Skræk, og Sofus tog sig med et Brøl op til det højre Øre, der vel var blevet „maset”, men dog snart antog en blodrød Farve, som viste, at der ikke var noget at sige paa Nikolajs Armkrafter. Men da den lumske Fyr vilde benytte Forskrækkelsen i Fjendens Lejr til at undslippe i en Fart for at afhente den lovede Krone hos sin Mester, tog den anden Bagerdreng sig sammen og gik paa ham med Løve-mod, og de skulde — til Frøken Grønnegaards Rædsel — lige til at levere en af deres sædvanlige Batailler midt paa Trappen, da de pludseligt standsede ved

et Glædesskrig af den gamle Dame: „Min Naal, nej se dog, min Naal, lige midt i Julekagen!”

Nysgerrige holdt Kæmperne inde for at betragte den Genstand, der vakte Frøkenens Glæde i en saadan Grad, og ganske forbavsede blev de ved at opdage den smukke, glimrende Diamant, som hun pillede op mellem Sneklatter og Rugbrødsterner.

Det var virkelig den lille Naal, som Juleaften havde voldt hende saa stor en Sorg.

Den maatte i Forvejen have løsnet sig fra hendes Kjole, og ved at læne sig ud med Spurvemaden havde hun tabt den paa Brættet, hvilket naturligvis hverken var faldet hende eller Mariane ind. Saa havde Nikolaj samlet den op sammen med Sneet, og han havde været saa heldig ikke at stikke sig, da han trykkede Snebolden; thi en af de smaa Rugbrødsterner havde sat sig fast paa Naalen, hvor den sad endnu.

Egentlig var Frøken Grønnegaard jo forpligtet til at være meget vred paa Nikolaj; men det kunde hun ikke af bare Glæde. Og da det viste sig, at hverken Kagen eller Sofus havde taget videre Skade, sagde hun: „I er naturligvis lige gode Slagsbrødre begge to; men da jeres Slagsmaal denne Gang er Skyld i, at jeg er gladere, end jeg længe har været, saa skal I faa Findeløn i Stedet for Skænd!”

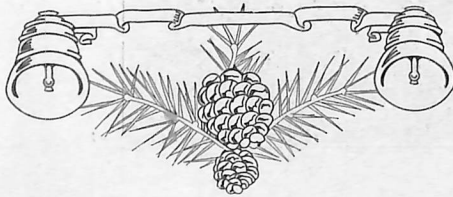
Og dermed rakte hun dem en Tokrone med Opfordring til at forliges og dele den pænt.

Kort efter saa Bager Melberg maaløs af Forbavselse, hvorledes Nikolaj ganske fredeligt fulgtes med Kirkebys Sofus hen ad Gaden, og stor var hans Harme, da de begge forsvandt i Kirkebys Butik for at faa Tokronen byttet.

Nikolaj fik senere hen paa Dagen en dundrende Overhaling for sit „Maskepi” med Fjenden, hvad han dog ikke brød sig det mindste om; thi han havde tjent sin Krone paa den Snebold, og den var tjent paa en ikke saa lidt kønnere Maade, end han oprindeligt havde tænkt sig.

Og da Naalen var bleven rensat og pudset, blev den atter anbragt i sin Æske i en Rede af rødt Bomuld, og Mariane sagde: „Der kan Frøkenen se, man skal saamænd aldrig opgive Haabet. Og Kirkebys Kage er storartet, det kan man da se uden at smage paa den, og det skal jeg nok lade Melbergs Jomfru vide ved Lejlighed.”

Ved Chokoladen fortalte Frøken Grønnegaard naturligvis Historien, og hendes Broder Grosserer ærgrede hende med at sige: „Mon du ikke skulde have drømt det hele, lille Sabine? Det lyder dog virkelig næsten utroligt.”

Jenners Park

Fortalt af AAGE MØLLER

SMAA Byer er da heller ikke alle fir-kantede og lige op og ned — med et Vandtaarn, Byens Stolthed, i Midten. Loup City, der ligger i Sherman County, Nebr., danner i Særdeleshed en Undtagelse fra det almindelige, idet den har en lille ejendommelig Park i sin Udkant. Til Tider drager den Mennesker til sig i Tusindvis. Den er aaben gennem Sommeren og mange tager sig en Tur ind i den.

Folk kommer ikke derfra med ophidsede Nerver, ej heller trætte. „Det er et udmærket Sted at tage sine Børn hen en Søndag”, siger Folk. Det er vel ogsaa nok dem, der faar mest ud af Besøget. De kan snakke et helt Aar om de morsomme Aber, den mexikanske Gris, Fuglene fra Australien o. s. v. For de voksne er der ogsaa nok at bide Mærke i. Farmerne standser en god Stund ved en gammel McCormick Slaamaskine, den første han lavede, og en „Cradle” af den rigtige Slags. Parkens Museum er virkelig betydelig. Det er en sjælden Folke-minde-samling her findes. Her er den gamle Spiderok, den ældste Symaskine, primitive Sadeler og Sadelposer, „tinder-boxes”, de ældste Skydevaaben, o. s. v., o. s. v. Alt dette er samlet af Manden, der saa at sige er Far til Parken, Mr. H. Jenner. Han er en Samler af Rang. Tæt ved Musæet findes Hulen, „The Cave”. Den er bygget af Jenner og er et Kunstværk i sig selv. Ægypternes Maade at faa Lyset ledet ind i Døds-kamrene paa, og faa Bygningsmaterialet til at gnistre, er vist godt efterlignet. Her-

inde findes det, som især er Genstand for voksne Menneskers Interesse, nemlig en forstenet Mand. Han blev fundet af nogle Jægere paa en Ranch i So. Dakota. Da Jenner fik Nys om Fundet, hemlede han ikke, før han fik Manden. Forstening kan jo foregaa i kort Tid, saa for den Sags Skyld behøver Manden ikke at være gammel, men hans lave, skraa Pande, det svære Underbid og Haaret, tyder paa stor Ælde. Om han har gaaet paa to eller fire er ikke godt at sige. Det er let at se, at han ikke har opfundet Radioen eller læst Faust, alligevel ser han helt menneskelig ud. Der er jo ogsaa en og anden iblandt os, der ikke har opfundet Kruddet og er dog meget menneskelig. Godhed og Troskyldighed er nok det, som har præget denne vor Tip x 1000 Tipoldefar.

Foruden Stenmanden møder Øjet nogle Mumier fra Ægypten. Godt at vi har faaet dem i Tide, siger Mr. Jenner, for siden Englænderne begyndte at bruge Mumier til Brændsel, gav Ægypterne sig til at passe bedre paa dem. Saa er der en Del tørrede Indianere fra Arizona. Det er ikke noget opmuntrende Selskab man faar inde i Hulen og dog taler disse gamle Legemer deres Sprog.

Ved Samtale med den yngste af de to Jennerbrødre, kommer det ud, at han ikke staar paa bedste Fod med enhver Præst. Naar disse vil til at modsige den Sandhed, der er i Evolutionen, er han ikke med længere, og det kniber ham at nære tilbørlig Respekt for Gejstligheden. Omkring i den lille Park støder man

snart paa en Pudsighed og snart paa en anden. I et Træ hænger en forfærdelig stor Edderkop, og ned fra en Gren stikker den ræddeligste Slange sit Gab mod en.

Det er Parkens Ejere, Jennerbrødrene, der giver den sin egentlige Værdi. Den er deres Livsværk. De har oparbejdet den gennem en Menneskealder. Nu er de gamle, men de passer selv Dyrene og Blomsterne. Om Vinteren tager de Ture til Evropa for at besøge Slægt og samle Oldsager (amerikanske Oldsager er billigere i England end i U. S.)

Det er et Par meget interessante Mennesker, vi her har for os. Det er en Fryd at høre dem tale deres Modersmaal, det engelske Sprog. Deres Fader var engelsk Brygger og Adelsmand. For at blive Godsejer skulde den ene Søn lære Landbruget professionelt. I den Anledning kom han til U. S. og blev fanget her, som saa mange andre er blevet det. Det demokratiske Folkeliv var ham for stærkt. Den anden Broder rejste til Afrika for at besøge sin Onkel, der var Missionær. Der blev han fanget af et stort Handelsfirma og endte i Vejgrøften. Han kom hertil og prøvede sig frem med det ene efter det andet, men det gik ikke. Nu hjælper han Broderen.

„But we should have stayed home with our dear father”, siger han Gang paa Gang. Gamle England er dog deres Fædreland. Hanne midt i Parken staar en Solklokke, som tilhørte Dronning Anna Boleyn, den er deres Kæledægge.

Bærende paa Mindet om det gamle engelske Hjem og den engelske Kultur kunde de ikke holde ud at være blot Pengepugere, de maatte have fat paa noget mere ideelt. Saa samlede de paa Oldsager og lavede en Folkepark, der ikke er et kommercielt Foretagende. Det har til en vis Grad tilfredsstillet dem og dog er der Vemod endnu over Bruddet med England. De har det ligesom gode Dansk-Amerikanere har det. Det nye Land har bundet dem og dog dugges Øjet ved Tanken om Danmark.

Gid vi havde mange flere Anlæg rundt i Landet, ja Skoler med, der er Menneskers personlige Livsværk. Mellem kommercielle og offentlige Foretagender er de saa velgørende.

„Turistforeningen for Danmark“

Hovedkontor: Vestre Boulevard 18, København B.

Typisk dansk Landskabsbillede

Turistforeningens ene Hovedopgave er:

AT GØRE DANMARK BEKENDT I UDLANDET

Dette sker gennem Turistreklame, bl. a. ved Udgivelse af Brochurer og Plakater. Til Løsning af denne Opgave kræves imidlertid mange Penge, altsaa mange Medlemmer.

Derfor

Støt Turistsagen i Danmark

der er en saa god dansk Sag som nogen, og tjen Dem selv og Deres Land ved at tegne Dem som Medlem af Turistforeningen. Det aarlige Kontingent er 5 danske Kroner eller 1 Dollar. Herfor leveres hvert Aar en smuk og værdifuld Aarbog omhandlende en særlig dansk Egn. Eksemplarer af Foreningens Reklamebrochurer sendes ogsaa paa Anmodning derom fra Hovedkontoret.

ANDERSENS DANSK-AMERIKANSKE

ALMANAK

OG AARBGG, 1926

50 Cents, portofrit overalt

Siden Michael Salomons Død har Danske herovre savnet en folkelig Almanak med Underretning om visse Fakta, Adresser o. a. Det er Hensigten med denne lille Bog at afhjælpe dette Savn, og under Peter Jacobsens (Racine) dygtige Redaktion vil Almanaken forhaabentlig fra Aar til Aar blive en skattet Ven i ethvert dansk Hjem herovre. Foruden statistiske Oplysninger indeholder Almanaken flere Historier, Digte, Billeder, og den har et pænt illustreret Omslag.

JENS THORGAARD'S DIGTE FJERNT FRA DANMARK

er lige udkommen hos undertegnede. De roses meget i den danske Presse som noget af den bedste Digtning der længe er udkommen blandt Danske i Amerika. Prisen er 65 Cents portofrit overalt. Kan ogsaa købes hos Forhandlere.

AXEL H. ANDERSEN

TYLER, MINNESOTA
DANSK BOGHANDEL

Pacific Coast Branch: S. Marckmann, Salinas, Calif.

Axel H. Andersen

PUBLISHER

Tyler, Minnesota

50 Cents Per Copy, Prepaid Everywhere